№ 10 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1956

Перець

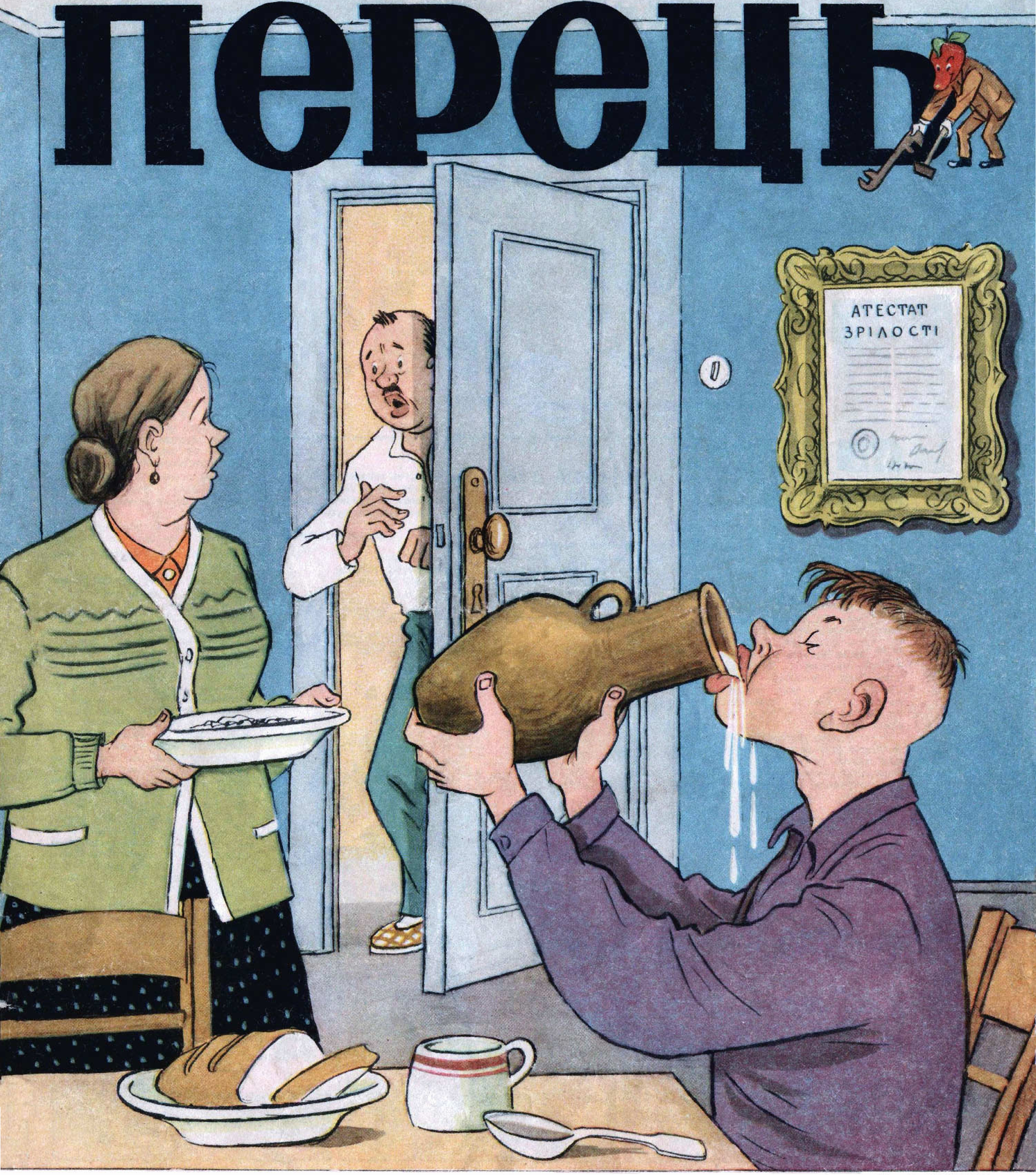
АТЕСТАТ
ЗРІЛОСТІ

АТЕСТОВАНИЙ ЛЕЖЕНЬ

— Куди йому на роботу?! У нього ще молоко на губах не обсохло!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Мал. С. САМУМА

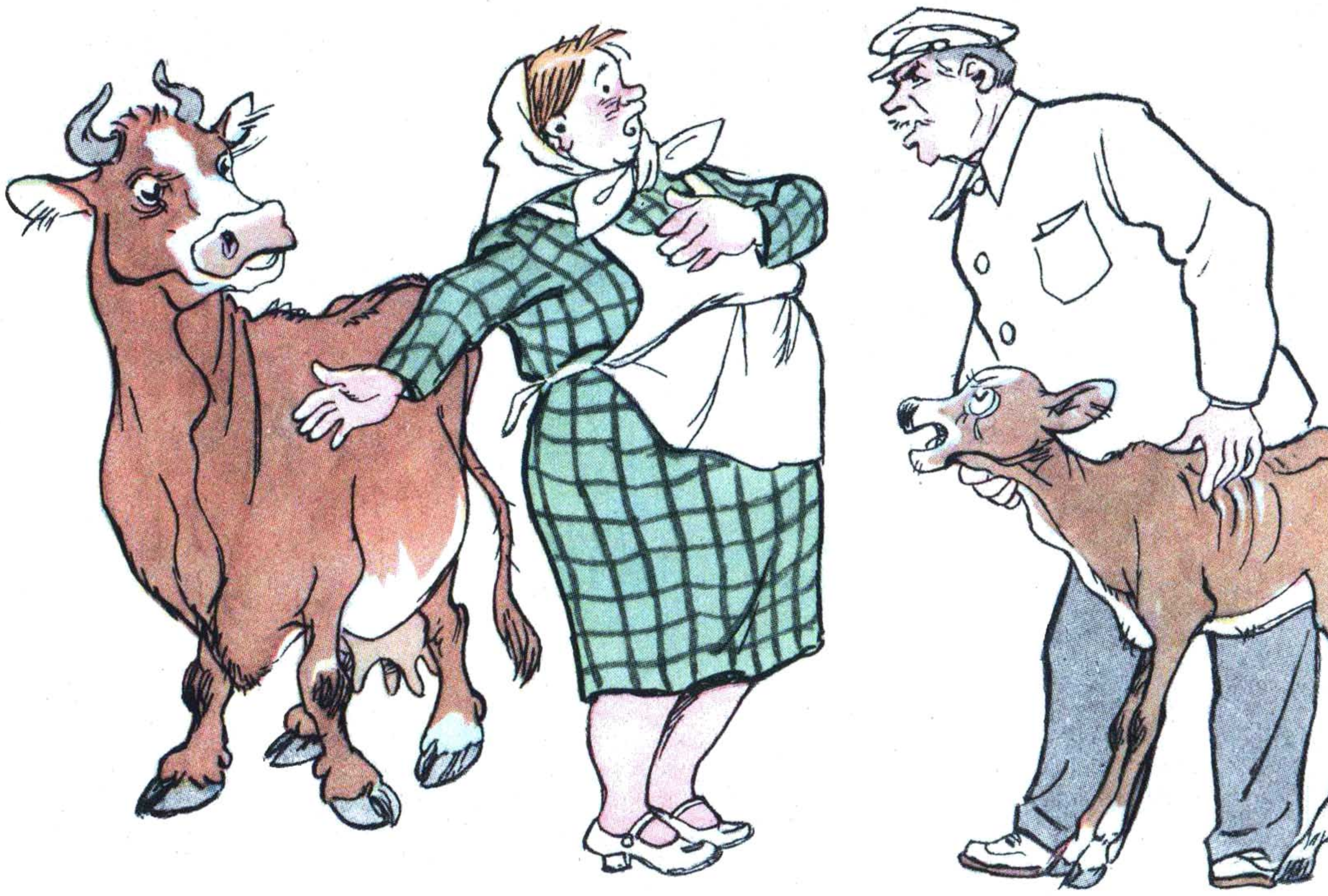

— Мушу сказати, що ви погано доглядаєте його!
— А причому тут я?.. У нього он мати є...

Не тепер, так у четвер

Ніколи не відкладай на завтра те, що можна зробити післязавтра. Цим хитромудрим правилом строго керується начальник водопостачання Стрийського відділку Львівської залізниці т. Лопушкін.

Вода, як відомо, під лежачий камінь не тече. Знаючи про це, стрийський водяник час від часу подає ознаки життя. Іноді він виступає з промовами, іноді — пише. А пише він так, як і говорить.

Якось написав т. Лопушкін в управління залізниці слізного листа: доки, мовляв, водокачка на станції Самбір працюватиме на дідівській техніці? Чи не час її електрифікувати?

З управління відповіли: час! У минулому році на це виділили чималі гроші, збудували кілометрову лінію високовольтної передачі, спорудили трансформаторну підстанцію, встановили два електромотори і т. д. Качай тепер, товаришу Лопушкін, воду!

Але Лопушкін не квапиться. Адже кожне «завтра» має своє «післязавтра». Так і минуло уже півроку. А стрийський водолій все виголошує промови: води у графинах вистачає.

ЗА ЩО ПІВЕНЬ КОНЯ ХВАЛИВ

(БАЙКА)

З трибуни Півень говорив,
А птиці аж дзьоби розкрили:
— За що ж Коня ледачого хвалив
Сьогодні наш червонокрилий?

На це їм так сказав Індик:
— Причину легко відгадати.
Наш Півник на дурничку звик
Біля Коня овес клювати.

Микита КОЦЮБА.

с. Ревутинці,
Кролевецького району,
Сумської області.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Трапляються випадки, коли кіномеханікам доводиться самотужки перетягати апаратуру з села в село.

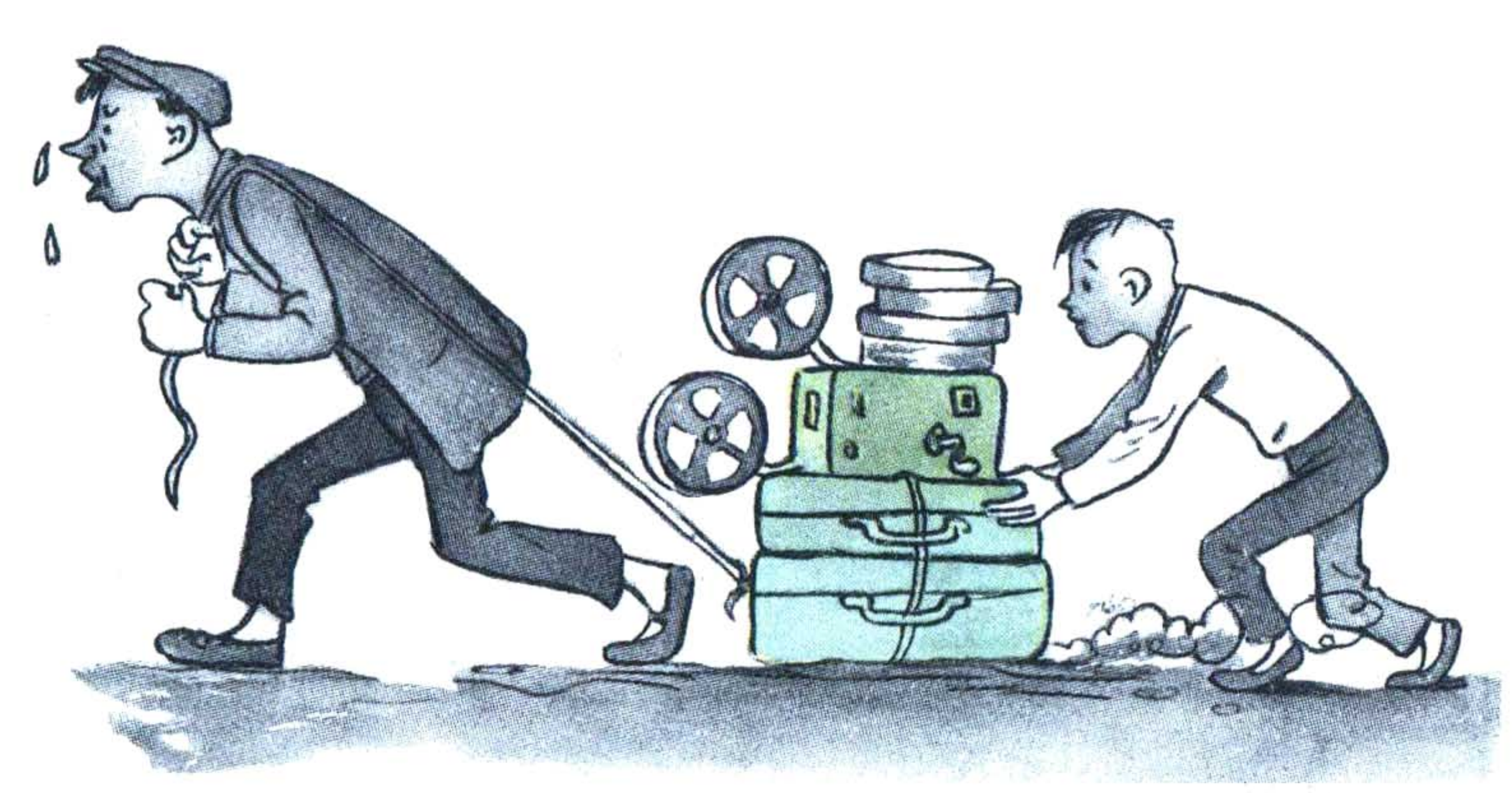

«КІНОПЕРЕСУВКА»

Шовкова вдача

Дбайливі люди сидять в управлінні шовківництва Міністерства сільського господарства УРСР («Укршовк»). Яким тільки піклуванням не оточили вони свої міжрайонні контори! Чого тільки їм не постачають, чого не занаряджають!

Торік, наприклад, «Укршовк» аж десь у Грузії розшукав і надіслав своїй Ново-Георгіївській міжрайконторі (на Кіровоградщині) насіння шовковиці.

— Навіщо?! — здивувалися там. — Адже ж і в нас, на Україні, цього насіння вистачає.

— Ех, ви!.. — докоряло керівництво «Укршовку». — Ми для вас стараємося, а ви...

Викупили насіння. Заплатили за нього 60 тисяч карбованців. А тепер, коли воно почало вже псуватися, сушать собі голови, думають та гадають, кому його хоча б за безцінок збути.

Іншим разом «Укршовк» ощасливив свою Ново-Георгіївську контору шістдесятьма тоннами вугілля.

— Та нам і двадцяти тонн забагато, — заволали шовківники.

Столичні благодійники тільки посміхнулися:

— Нічого, запас кишеню не рве.

Кишеню цей запас справді ні у кого не порвав, а касу спорожнив: довелося платити не тільки за непотрібне вугілля, але ще й за перевозку його за 40 кілометрів машинами зі станції Павлиш. Ще не встигли скинути вугілля з одних машин, як здалека за ним примчали інші і повезли його до Олександрії й Ново-Української. Виявляється, що олександрійських і новоукраїнських шовківників також не забуло київське начальство: примусило їх возити вугілля за сотні кілометрів автотранспортом, хоч могли вони з таким же успіхом, але із значно меншими витратами, одержати його залізницею.

— Хоч і дорого, зате здорово! — похитують головами шовківники. — Хай після цього хтось посміє сказати, що в «Укршовку» про нас не дбають. Дбають так, що в збитках, як у шовках ходимо...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

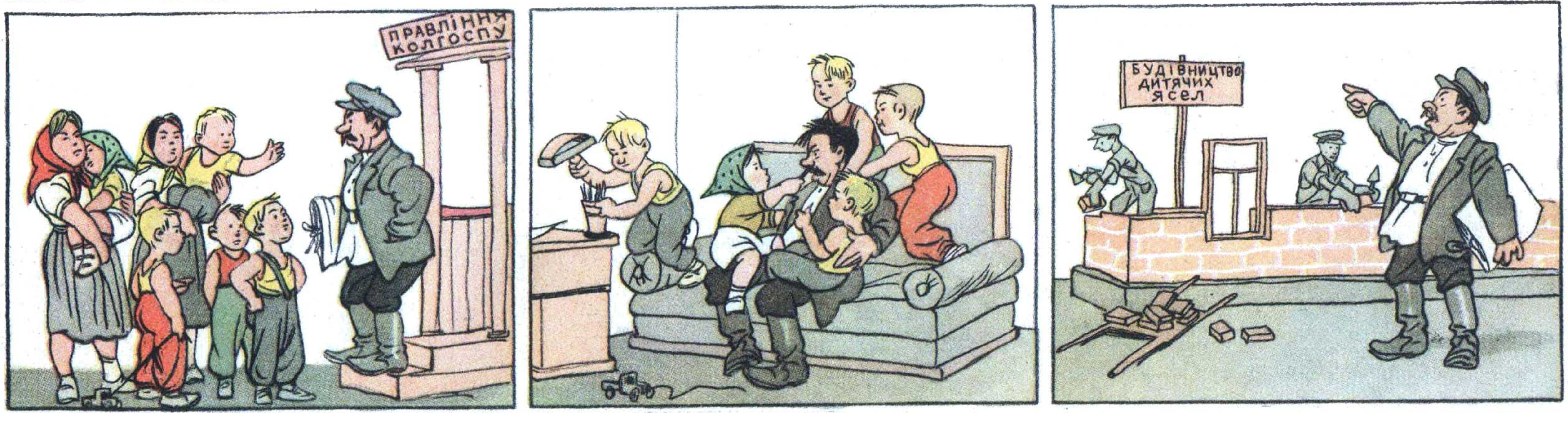

КОРОТКА ІСТОРІЯ БУДІВНИЦТВА ДИТЯЧИХ ЯСЕЛ В ОДНОМУ КОЛГОСПІ.

Петро ДОРОШКО

Скарга

Як став я ото головою
В колгоспі «Широкі лани»,
Немає мені спокою
З весни і знов до весни.

Бажані і небажані
До мене у всякі моменти
Їдуть уповноважені
Їдуть торгові агенти...

Зранку ти, як заведений,
Того веди на бригади,
Тому подавай всі зведення,
Тому покажи наряди.

Одні проценти винаджують,
Другі продукти випрошують,
Указують, зауважують,
Пишуть в блокноти, погрожують.

І ні за яких обставин
Відмовить не маєш права,
Бо ти ж, кажуть, тут хазяїн,
Тобі, кажуть, честь і слава.

Від'їдуть, приїдуть заново,
Тебе викликають повчальники.
Скільки ж у цього хазяїна
Малих і великих начальників?

То скажуть — збери правління,
То крикнуть — засідань доволі!..
А в полі пора весіння,
Насіння сіється в полі.

Вони того не розуміють,
Що місце моє не в конторі,
А там, де орють, де сіють,
Де гуркотять мотори.

А тут приїздить вельможа:
«Щось сієте дуже поволі!..»
А сам відрізнити не може
Гречане зерно від квасолі.

Засмикали, от їй-богу,
Так справді будеш безкрилим.
Та дайте ж мені ви змогу
Моїм займатися ділом!

У цьому ж уся важливість.
Я не прошу спокою —
Дайте мені можливість
Справді буть головою.

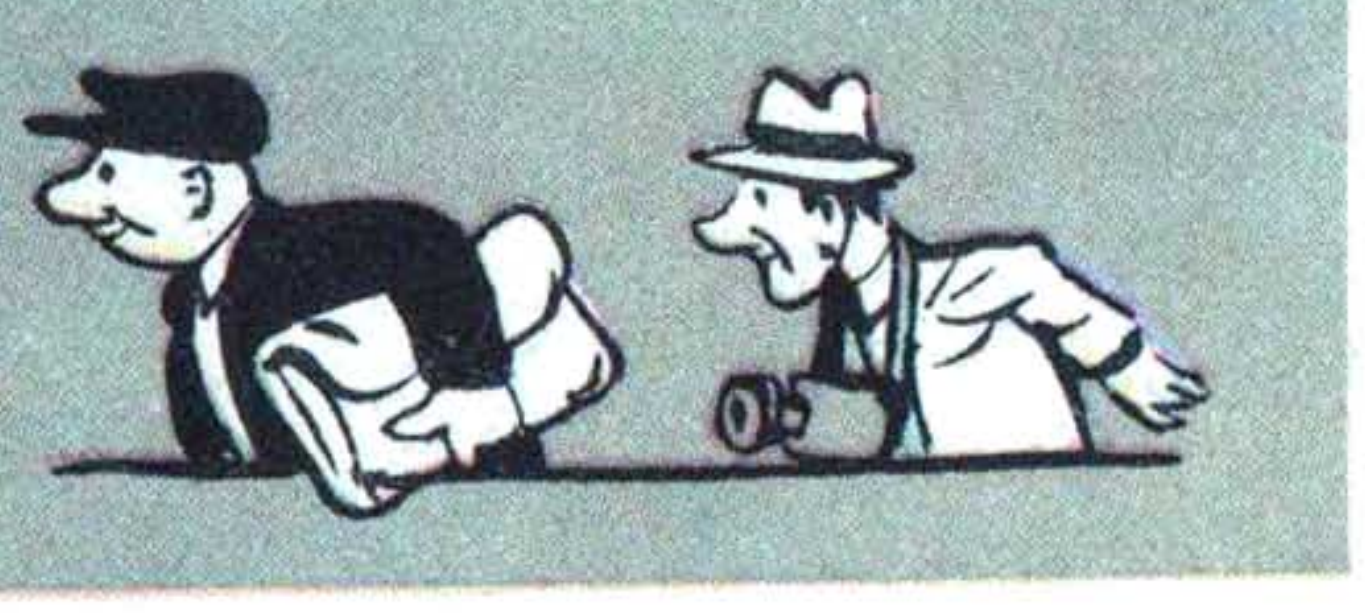

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

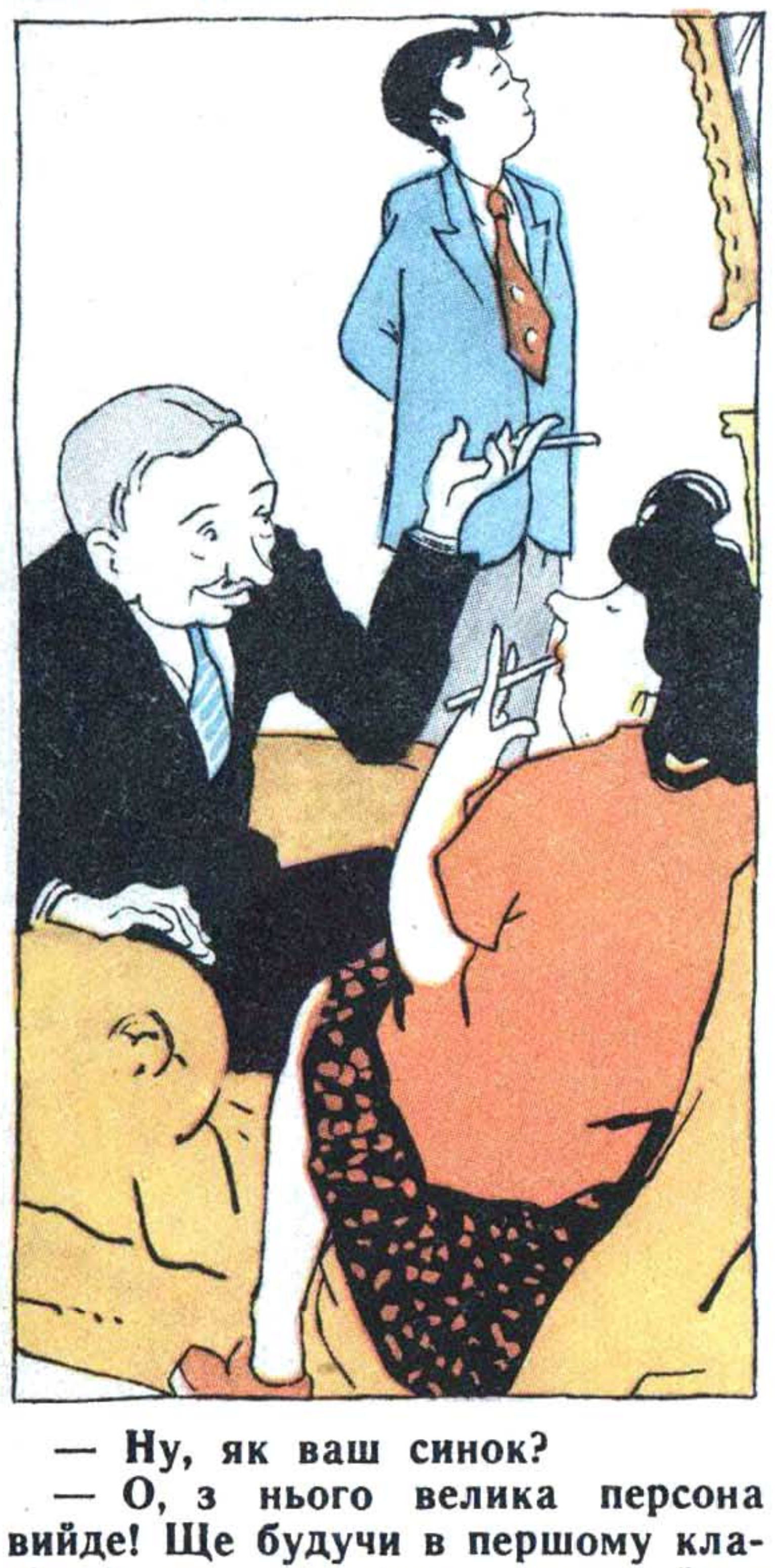

— Ну, як ваш синок?

— О, з нього велика персона вийде! Ще будучи в першому класі, він поставив вимогу, щоб його до школи машиною возили.

БАГАТОГРАННА НАТУРА

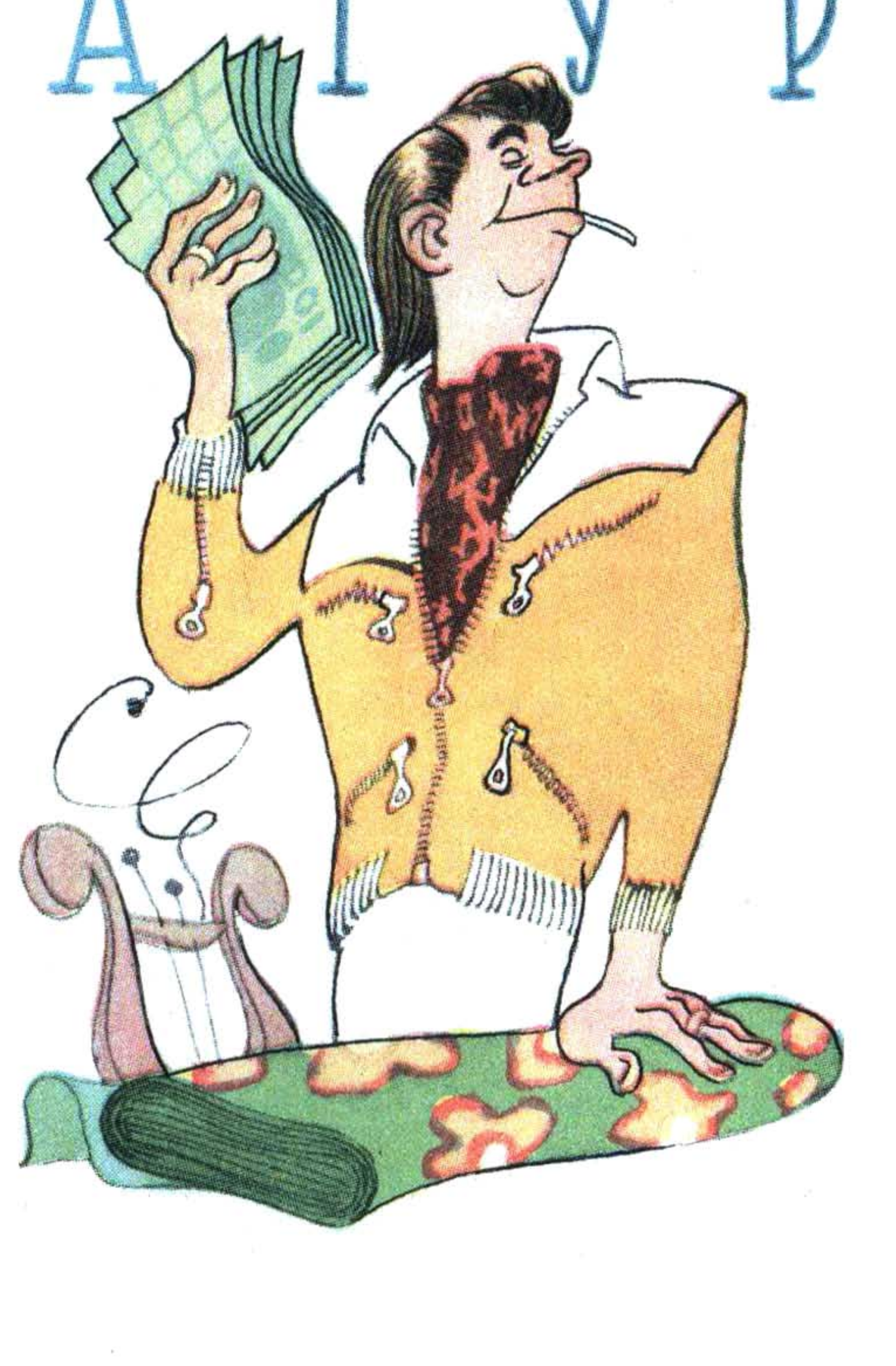

Запрошуючи на вечірку, яка мала відбутися з нагоди одруження дочки, мій знайомий багатозначно закінчив:

— Зважте, буде Грай-Верховинський!!!

— А це ж що за птах?

— Як? Ви не знаєте культурника з санаторію харчовиків? Це, знаєте, такий талант, ну... просто геній! І яка, уявіть собі, багатогранна обдарованість! Поет, співака чудовий, танцюриста і штукар першокласний!

Така характеристика, признатись, заінтригувала мене. Намагаюсь «уявити собі» цю обдаровану особу, але уява малює всяку, пробачте, непотріб. Доводилось чимало зустрічати у нас на півдні тих універсалів. З ранньої весни до пізньої осені, як оси коло меду, крутяться вони навколо оздоровчих та лікувальних закладів, шукаючи легкого хліба.

...Коли, трохи спізнившись, я зайшов до великої кімнати, повної гостей, пролунали дружні оплески. Я аж засоромився з несподіванки: чим, думаю, заслужила їх моя скромна особа? Та я помилився: оплески адресувались не мені і навіть не молодим, які сиділи в центрі. Проти молодих стояла досить приваблива зовні особа, з буйною шевелюрою, одягнена в «бобочку» якогось лимонно-абрикосового кольору і білі шовкові штани. Склавши руки на грудях, вона з достойністю вклонялась на всі боки, підкреслюючи своїм виглядом, що до такої пошани їй не звикати.

«Оце ж, певно, і є той геній» — догадався я.

— Грай-Верховинський.... — недбало тицьнув він мені руку і звернувся до присутніх:

— Тепер я прочитаю вам власні вірші.

— Тихше! Тихо там! Ш-ш-ш... — зашикали з усіх боків, а Грай стріпнув шевелюрою, як лев гривою, й почав:

На грудях твоїх дві троянди...
О, панно, мене пожалій!
Твій стан чарівний Джіоконди
Хвилює, п'янить, мов напій.
Із уст твоїх нектар пахучий
Щомить я збирати готов,
З троянд запашних і квітучих
По краплі всю випив би кров...

Далі йшли рядки ще кровожерніші і такі безсоромно-нахабні, що молода не витримала і вибігла з кімнати.

Закінчивши декламувати, Верховинський схопив повний келих вина і хвацько перехилив — звичайно, не за комір. Якась старіюча дама кокетливо запитала:

— Скажіть, будь ласка, а де надруковані ці ваші чудові вірші?

На обличчі поета з'явилася зневажлива посмішка.

— Друкувати? Хм... А де в нас, скажіть мені, ті Бєлінські, Добролюбови, які б зрозуміли справжню інтимну лірику? Ні, я краще буду, як казав мій колега по перу Володимир Володимирович, «как живой с живыми говоря». Ваші оплески — найкраща оцінка моєї творчості, а колись історія скаже і своє слово... — скромно закінчив гість, а дама запобігливо схопила пляшку і наповнила його келих вином. Верховинський чемно вклонився і знову перехилив, на цей раз теж куди слід.

Я не стерпів.

— А ви, товаришу, Маяковського добре знаєте?

— Дивне запитання! Хто не знає Маяковського?!

І Верховинський кинувся до радіоли.

— Месьє і медам! Пора і ногам дати роботу.

Перетасувавши пластинки, як колоду карт, він кинув одну з них на радіолу.

— Музика — це рух! Всяку мелодію можна зобразити в танці.

І він почав перетворювати в рух скимління, що лунало з радіоли.

Після кожної пластинки танцмейстер спорожнював келих, але тепер вино вже не попадало туди, куди слід, і на «бобочці» з'явились синюваті плями.

Після танців почалась гра, супроводжувана не зовсім дотепними, але брутально-двозначними анекдотами «культурника».

— Ну, як вам подобається? — присів коло мене господар.

— Цікаво, де він учився?

— Чи в консерваторії, чи в театральному... А втім, можна спитати.

— Маестро! — звернувся він до Верховинського, в якого язик почав уже заплітатися. — Де тепер ваші координати: в консерваторії чи в театральному?

— Власне кажучи, я залишив консерваторію, дуже консервативна вона; обмежені горизонти, знаєте, і влаштувався вільним слухачем у театральному... Я, як бджола, збираю мед там, де мені подобається...

«Не бджола ти, а звичайний трутень» — подумав я.

...Якось на початку зими довелося мені зайти у справах до директора школи. У кабінеті, крім директора, сиділа молода людина у спортивному костюмі і, заглядаючи співбесідникові в очі, запевняла:

— Я зміг би організувати лижну команду...

— Але ж у нас фізкерівник є.

— А як у вас з піонервожатим? Я був у райкомі...

— І піонервожатий у нас є. От хіба на гурткову роботу, музкерівником?

— Прекрасно! А... яка ставка?

— Та набереться двісті з гаком...

У молодої людини раптом зник ентузіазм, але, прощаючись, вона пообіцяла:

— Я завтра загляну або брякну телефоном...

Щось знайоме мені здалось у цій фігурі, а коли, виходячи, людина сковзнула по мені поглядом, я згадав: це ж Грай-Верховинський!

— Навіщо вам здався оцей прищ?

— А що? Ви його знаєте?

— Та це ж Грай-Верховинський! Халтурник!

— Ви, певно, помилились, він назвав себе якось по-іншому: Бурденко чи Бовденко — не розібрав.

— Скоріше всього — Бовденко, але я його знаю. Вивчив!

...Якось я повертався з відрядження. На сходах вокзалу мене смикнула за рукав молода людина у велюровій шляпі. Схилившись до мого вуха, вона швидко заговорила:

— Куплю облігації... добре заплачу...

Я подивився на шептуна. Переді мною стояв Грай-Верховинський.

— Які облігації?

— Які завгодно.

— Хочете виграти?

— Може, вам на костюмчик треба? — замість відповіді сказав Грай. — Можна зробити. Матеріальчик закордонний. Екстра!

Грай-Верховинський уп'явся в мене очима і знітковів:

— А ми з вами десь зустрічалися... Не пам'ятаю, де саме, але зустрічалися. Пробачте, поспішаю, багато діла сьогодні...

І пірнув у натовп.

...Останній раз я бачив Грай-Верховинського на привокзальній площі. Його супроводжували два міліціонери, а він, розмахуючи руками, щось гаряче їм доводив.

— Виграли? — запитав я його.

Грай-Верховинський люто зиркнув на мене і відвернувся.

Де-то він тепер?

Я. СІКОРСЬКИЙ.

м. Одеса.

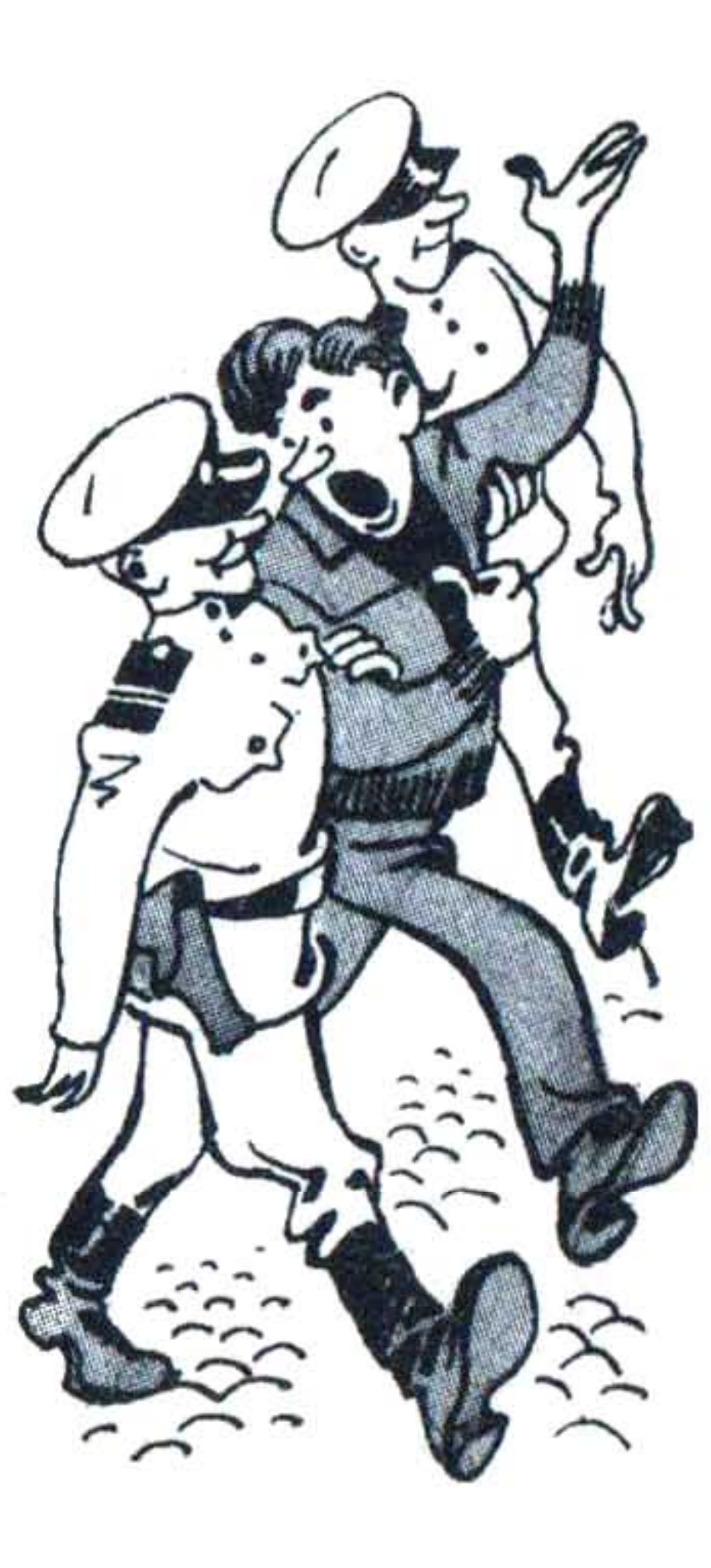

Про те, що мете

Що було, то було... Бувало, слухає маленький Лука розповіді про відьом, що на мітлах у небі шугають,— і серце в нього од страху завмирало. З часом Лука перестав вірити у відьом. Коли ж Лук'ян Костянтинович Кулик став людиною дорослою і обійняв посаду агента-закупника заготконтори Іванківської райспоживспілки,— віра в магічну силу мітли у нього відродилася.

І все через те, що в списку товарів, які Лук'ян Костянтинович повинен був заготовляти, на чільному місці стояла мітла.

— На ній, — говорив Кулик своїм родичам,— я далеко заїду. Ось побачите...

І справді, не тільки родичі, а й багато-хто в Іванківському районі це помітив. У Кулика раптом появився новенький мотоцикл. Потім він почав купувати дорогі меблі, золоті речі та інші цінності, на придбання яких аж ніяк не могло вистачити його скромної зарплати.

Помітили це й працівники Іванківського райфінвідділу та міліції. Заглянули в його відомості на виплату грошей і виявили там чимало цікавого. Так, наприклад, постачальниками мітел у тих відомостях числяться жителі села Білий Берег Василь Романович Соколянко та Прокіп Олексійович Рєпін. Поряд з їхніми підписами значилося, скільки грошей кожен одержав. Насправді ж, ніхто з них ніколи мітел не виробляв, Куликові їх не поставляв і грошей від нього не одержував. Чужі підписи майстерно сфальсифікував сам закупник.

Отак діяв Кулик. І не тільки так. Здебільшого він платив здавцям мітел гроші і ніяких розписок у них не вимагав. Зате ж, накупивши у них мітел по 40—50 копійок за штуку, він пізніше сам собі «здавав» їх уже по карбованцю, а відомості заповнював автографами своїх найближчих родичів: О. К. Кулик, В. К. Кулик, Т. К. Кулик...

Осідлавши, як слід, мітлу, Лук'ян Костянтинович Кулик літав од села до села, заготовляв, купував, платив. Щороку відправляв заготконторі 150—200 тисяч мітел і зиск з цього мав невеликий — по 50—60 копійок з штуки.

— Хай,— хвалився він перед близькими,— хтось бігає за довгим карбованцем, а мені й полтинника вистачить.

А тут раптом люди, що добре розуміються на таких фінансових операціях, підбили баланс діяльності заповзятого закупника. Зібрали всі документи, що викривають його як неабиякого шахрая, і передали їх прокуророві Іванківського району т. Шептуну.

Але прокурора на цей раз хтось наче заворожив. Не дуже кваплячись, приступив він до вивчення справи й, анітрохи не поспішаючи, почав допитувати свідків. Та — дивна річ. Про те, кого і на який день прокуратура до себе викликає, чомусь найперший дізнавався Кулик. Ще свідок повістки не одержав, а вже Лук'ян Костянтинович у нього встигає побувати та проінструктувати, що і як відповідати прокуророві треба...

Довго прокурор вивчав справу Кулика і, нарешті, довів її до кінця.

Коли Кулика востаннє викликали до прокуратури, він чекав бурі, грому. Але з великої хмари випав малий дощ.

Відпустив прокурор Лук'яна Костянтиновича Кулика з миром...

Глядіть тепер і ви, грішники малі й великі, люди з нечистим сумлінням в Іванкові сущі! Як би грізний прокурор не зачепив і вас своєю залізною мітлою...

А. ШАПОВАЛ.

м. Іванків,
Київської області.

ГОЛОВОЛОМКА

«Голові колгоспу ім. Кірова т. Кичуку

Доведений виконкомом райради депутатів трудящих Вашому колгоспу план заготівлі й вивезення дорожних матеріалів в зимовий період Вами ЗІРВАНИЙ.

Із плану вивозки 80 куб. м. вивезено 80 куб. м.

Виконком не може далі миритися з таким безвідповідальним ставленням з Вашого боку... і т. д.

Голова виконкому
Житомирської райради
Н. Паламарчук».

Надіслали нам цього листа з Житомирщини та й питають: «Перче, поясни нам, чого хоче голова від голови?»

Легко сказати, поясни...
Перець сам не розуміє
(З Перцем теж таке бува!),
За що голові тут шию
Милить грізний голова...

ДЛЯ МУХ

Мелітопольські спортсмени-рибалки купили в магазині «Спорткрам» волосінь виробництва підприємства Київської облради Українського товариства мисливців та рибалок. Волосінь рветься, мов звичайна нитка, та ще й погана нитка.

Рибалки здивовані з такого бракоробства.

— А чого дивуватися?—запитаємо ми.— Ви мух ловите наживляти гачки, щоб вудити живців?

Так ото волосінь для мух. А для риби бракороби зроблять кріпшу, таку, що й краснопер не порве.

ТОЙ САМИЙ КЛИМ

(БАЙКА)

Клим-комірник запив. Звільнили Клима,
Гуляв він без роботи тижнів два.
Та добрий голова,
Зустрівши Клима, підморгнув очима:
— Ти не журись! Посада є нова!
Приймай бригаду... —
Клим приймає радо.
А що йому? Робота керівна...
Та тільки почалася посівна,
Прогнали Клима за погане керівництво.
— Куди ж тепер?.. Пошлем на будівництво, —
Розпорядився голова.
— Людина він тямуща, трудова... —
А через місяць знов звільняли Клима:
Пропив він там колоду не одну.
Судить би Клима за таку вину...
Та голова закрив плечима:
— Кого судить? Особу керівну?
Вам по судах тягатися охота?
Та краще знайдемо якусь роботу... —
І став наш Клим в садівника помічником.
А восени призначили... комірником!
Веселий Клим комори знов приймає.
Дивується народ: — Чи знов той самий Клим?
От лихо з ним!..
І як це голова наш допускає?

Неправда, скажете,— таких голів немає...
А я скажу: без правди байки не буває.

Павло КЛЮЧИНА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ну, брат, вважай, що я переміг тебе у змаганні: у твоїй бригаді бур'яни на десять сантиметрів вищі!

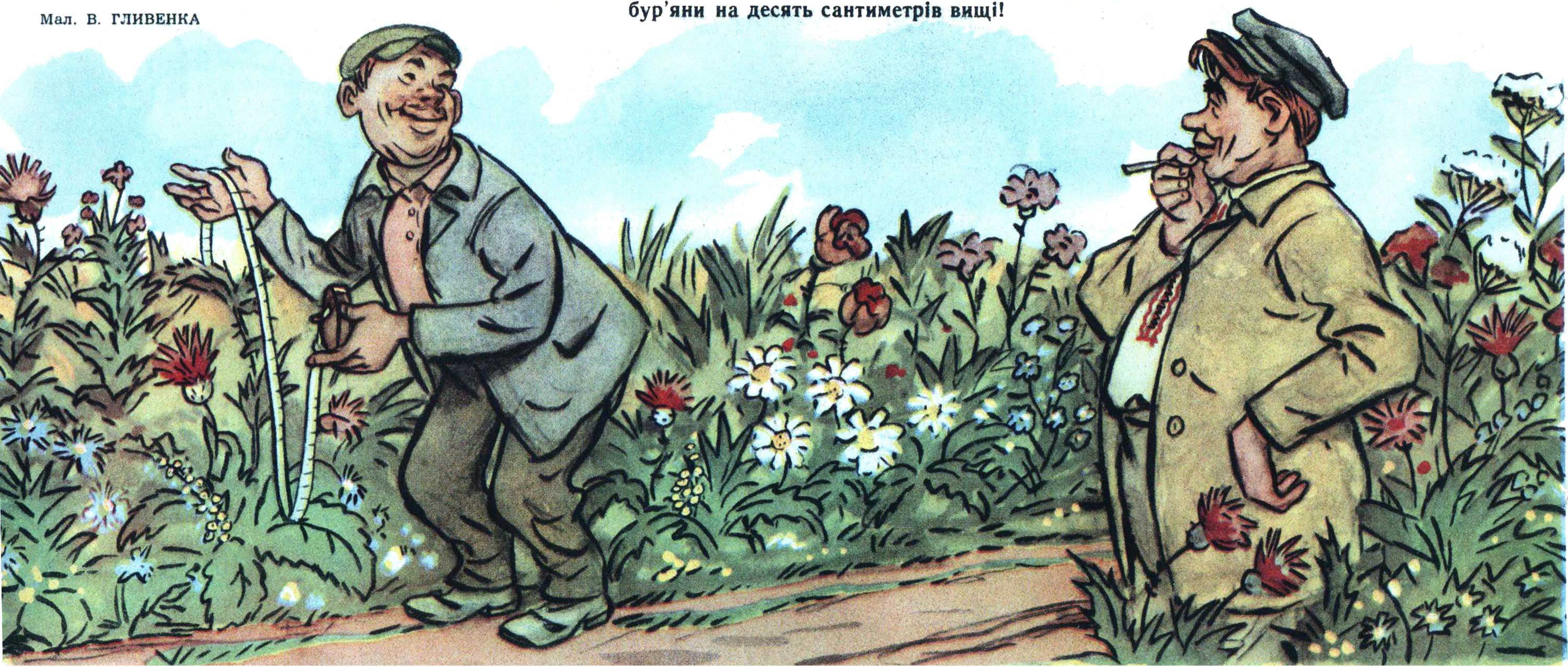

Мал. Л. КАПЛАНА

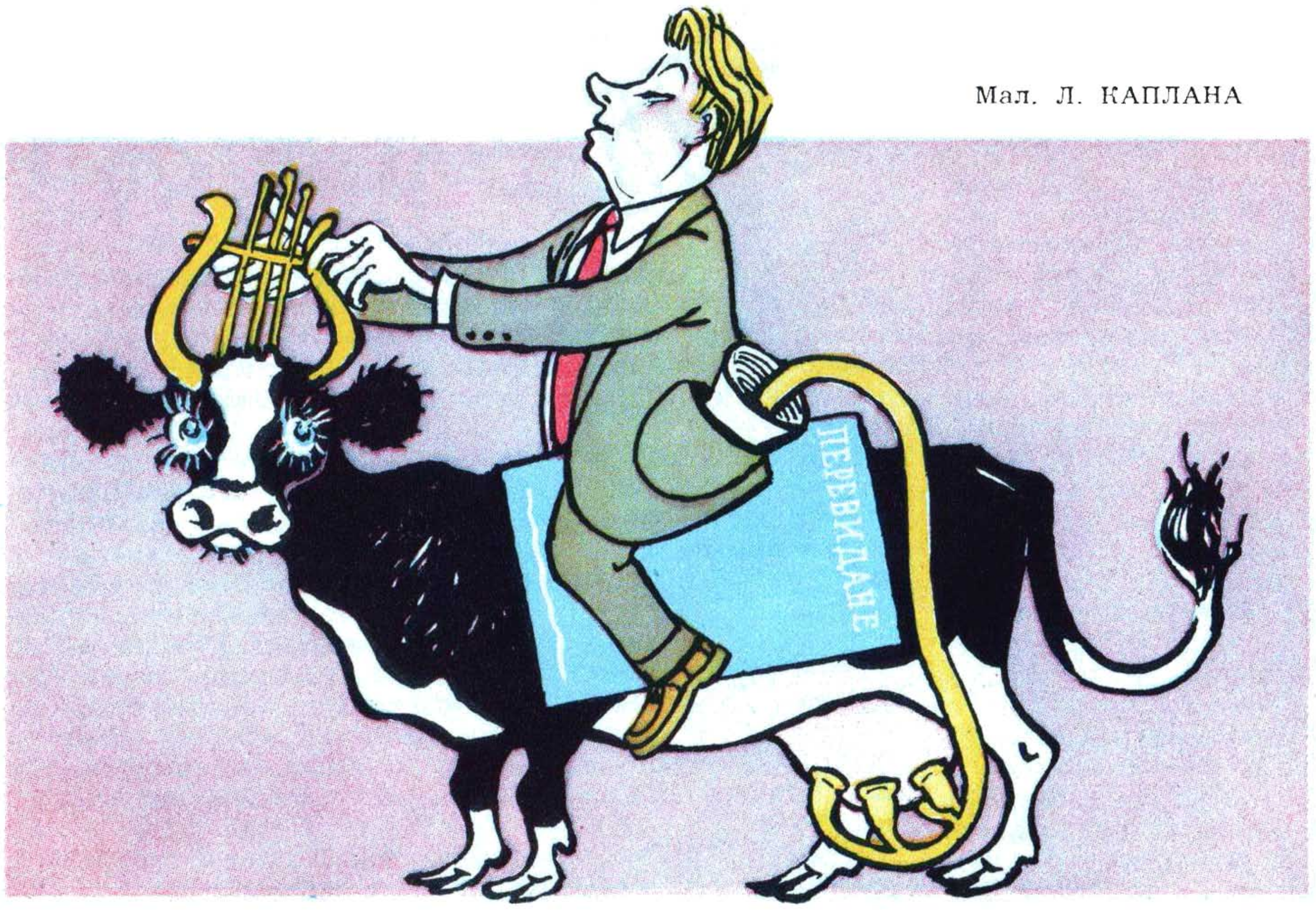

ЙОГО ПЕГАС

Мал. С. САМУМА.

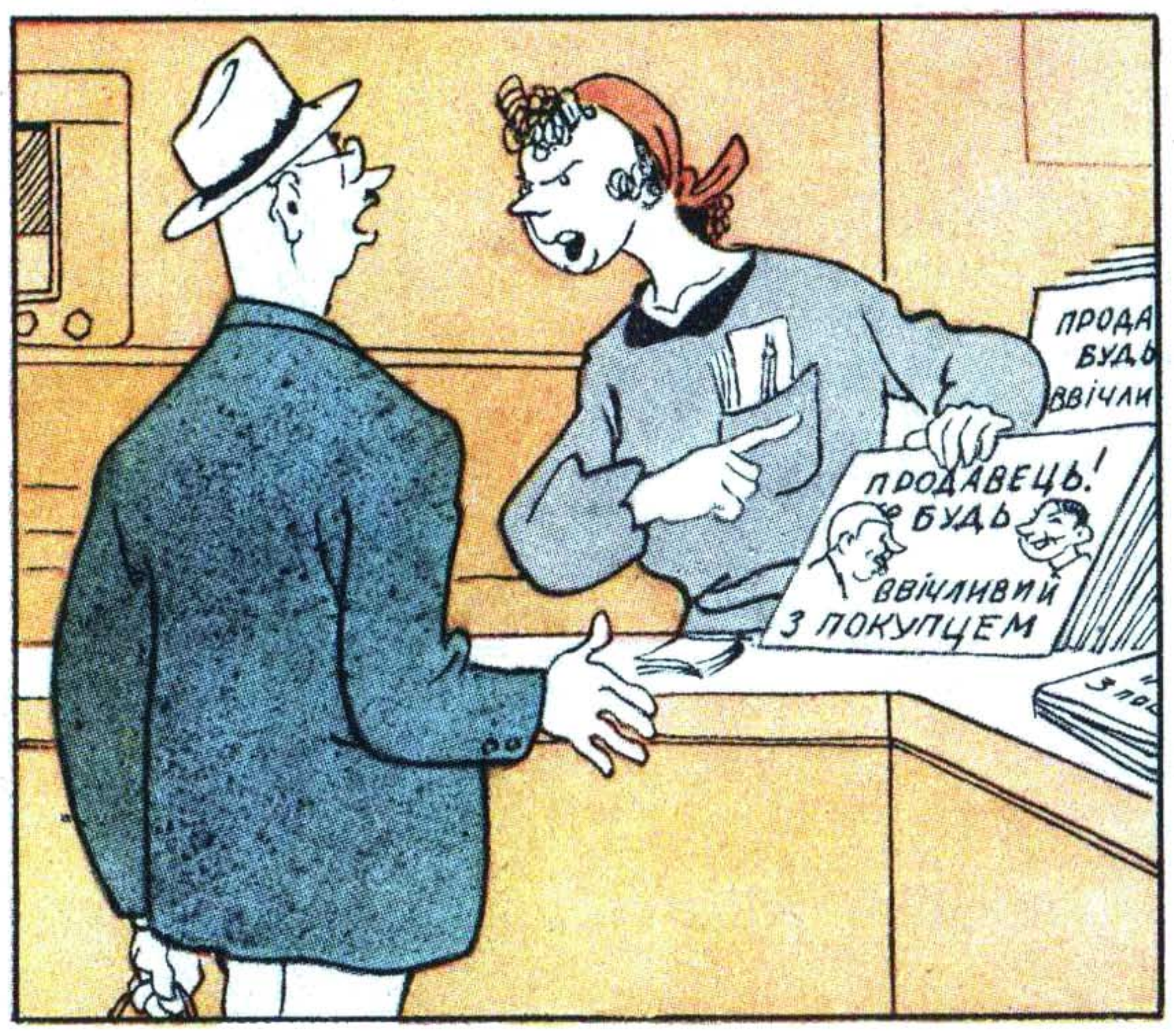

— Чого ви розкричалися? А ще плакат виставили.

— Причому тут плакат? Він у нас для продажу!

ПРИДНІПРОВСЬКІ ПОРОГИ

Дніпродзержинська ГЕС...

Що така будова на Дніпрі передбачається планами шостої п'ятирічки, газети сповістили 15 січня.

А через 13 днів, 28 січня 1956 року, на будівництві вже працював перший екскаватор, і машиніст екскаватора Юрій Ворошилов вийняв перші кубометри придніпровського піщаного грунту.

За мінімально короткий строк будівники нової ГЕС багато встигли зробити. Вони створили на Дніпровській заплаві штучний острів і змонтували потужну підстанцію для живлення землесосних снарядів.

З кожним днем зростає технічна і промислова база будівництва. Вже стали до ладу механічні майстерні з токарними, свердлильними та іншими верстатами, кузні, арматурний двір. Вже біліють двоповерхові кам'яні будинки їдальні, адміністративного корпусу... Вже навіть прокладено залізничну колію від станції Дніпродзержинськ до району основних гідротехнічних споруд.

КОЛІЙНІ «ОБХІДНИКИ»

Колію прокладено... А механізми, будівельні матеріали, металоконструкції, як і раніше, перевозяться тягачами й автомашинами.

Чому?

— Така вже в нас «залізна дорога»,— посміхаються гідробудівники,— від порога до порога.

І справді, коли б гідробудівники возили вантажі своєю залізницею, то машиністові поїзда довелося б зробити першу зупинку перед порогом тітки Даші. Тут колія обривається. За тітчиною хатою вона починається знову й упирається вже в поріг хатини дядька Степана...

Кілька таких хаток стоять на трасі залізниці. Обминути їх неможливо. Їх треба перенести. І держава відпустила на це кошти та матеріали. Залишилося визначити: куди переносити хатки і де тимчасово розмістити сім'ї, що мешкають у цих хатках. Коли поткнулися до голови виконкому Дніпродзержинської міськради т. Смирнова, він замахав руками:

— Я — це я, але хата — не моя. Робіть з хатками, що хочете...

Минають тижні, місяці. Вантажів дедалі прибуває більше, а вивезти їх в район будівництва неможливо. Семен Сергійович Смирнов вибив будівельників з колії. Вже вони буквально оббили поріг кабінету голови міськради, а переступити поріг тьоті Даші й досі не можуть. Семен Сергійович Смирнов тільки те й знає, що обіцяє, запевняє, утрясає...

ДЕСЯТОЮ ДОРОГОЮ

Є ще один поріг, який заважає дніпробудівцям. Це той, через який треба переступати, заходячи до кабінету начальника Дніпродзержинської автотранспортної контори (АТК) т. Гаркуші. Кожного дня між начальником і представниками Дніпробуду відбувається такий діалог:

— То як?
— Ніяк.
— Нема?
— Не видно.
— А скоро?
— А то вже, як він...

І Дмитро Павлович Гаркуша виразно показує пальцем угору. Дніпробудівці знають, що він має на увазі міністра автомобільного транспорту і шосейних шляхів УРСР Михайла Федоровича Довгаля. Ще в лютому Михайло Федорович одержав урядове завдання — поповнити гаражі Дніпродзержинської АТК 30 самоскидами і 10 звичайними вантажними машинами для роботи на будівництві ГЕС. Урядове завдання міністр одержав, а виконувати його не поспішає.

Зваживши на таку мобільність міністра автомобільного транспорту, дніпробудівці обійшли його десятою дорогою, подалися до РРФСР і там, аж в Іваново, заарендували потрібний автотранспорт. Самолюбство Михайла Федоровича Довгаля від цього анітрохи не постраждало. Він, кажуть, навіть зрадів, коли дізнався, що з-за тридев'ятиземель на будівництво прибули машини.

— Що ж,— подумав він,— баба з воза — велика зрада: на возі легше й кобила рада!..

Не повезло дніпробудівцям і з пасажирським транспортом: колись, у майбутньому, до будівництва буде підведено трамвайну колію, а поки що 1500 чоловік мусять вдовольнятися двома старенькими автобусами.

А скоро ж колектив будівників збільшиться у 8—10 разів. Як тоді їздитимуть люди на роботу і з роботи?

Добре було б, якби міністр автотранспорту і шляхів уже тепер про це подумав.

Та щось не чути, щоб він про це думав.

ШТУРМУЮЧИ БАСТІОНИ...

Поблизу майбутньої ГЕС розгорнулося велике житлове будівництво. Уже цього року ряд будинків буде заселено, а ще через рік тут виросте новий міський житловий район з своїми школами, дитячими садками і яслами, їдальнями, магазинами, лікарнями, банно-пральним комбінатом, великим Будинком культури і стадіоном. До кожного будинку підводиться холодна і гаряча вода, газ, каналізація... Ніхто з керівників обласних, міських організацій не має сумніву, що цей район буде одним з найкращих і найвпорядкованіших кутків Дніпродзержинська. Але мало хто з них знає, де тепер мешкають гідробудівники, особливо ті, що прибули з Каховки.

— Як так не знаємо?! — здивувалися у виконкомі Дніпропетровської обласної Ради.— Ось рішення, яким керівника «Головпридніпровпромбуду» т. Комара зобов'язано надати інженерно-технічним працівникам Дніпробуду 10 квартир.

— Дійсно, є таке рішення,— підтвердили в «Головпридніпровпромбуді». — Товариш Комар скріпив його ще й своєю резолюцією і надіслав для виконання керуючому трестом «Дніпродзержинськпромбуд» т. Арешковичу.

Читаємо резолюцію: «Тов. Арешкович. Виділити 3 кімнати».

Керуючий трестом т. Арешкович розсудив по-своєму: якщо 10 квартир так швидко всохли, перетворившись на 3 кімнати, то чому не можна все рішення засушити? І поклав одержаний папірець в найдальший, найзатишніший, найтепліший куток своєї довгої шухляди. А інженерно-технічних працівників Дніпробуду і на поріг до себе не пустив. Ще й понині цей поріг височить перед ними, як неприступна дніпровська круча!

Творцям нової ГЕС, на жаль, доводиться штурмувати не одну таку бюрократичну кручу. Вони, наприклад, ніяк не можуть добитись, щоб виконком Дніпродзержинської міськради точно визначив територію для розгортання будівельно-монтажних робіт; саме через це не раз доводилося припиняти розпочаті роботи. Не в силах вони налагодити діловий контакт і з районною електростанцією. Ще й досі возять цеглу із Синельникова, хоч під боком, у Дніпродзержинську, таку ж самісіньку цеглу випалює місцевий силікатний завод і вагонами відправляє за межі району.

— В чиїх інтересах оці зустрічні перевезення? — допитуються дніпробудівці у керівників районних і обласних організацій. Не перший день вони про це допитуються, але відповіді дістати не можуть. Як горохом об цеглу!

Колектив гідробудівників узяв на себе велике, але цілком реальне зобов'язання: спорудити Дніпродзержинську ГЕС достроково — за 4 роки. Він з честю дотримає свого слова, якщо йому вчасно допоможуть подолати пороги байдужості й інертності, що стирчать на його шляху.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Дніпродзержинськ.
Будівництво ГЕС.

Мал. К. АГНІТА

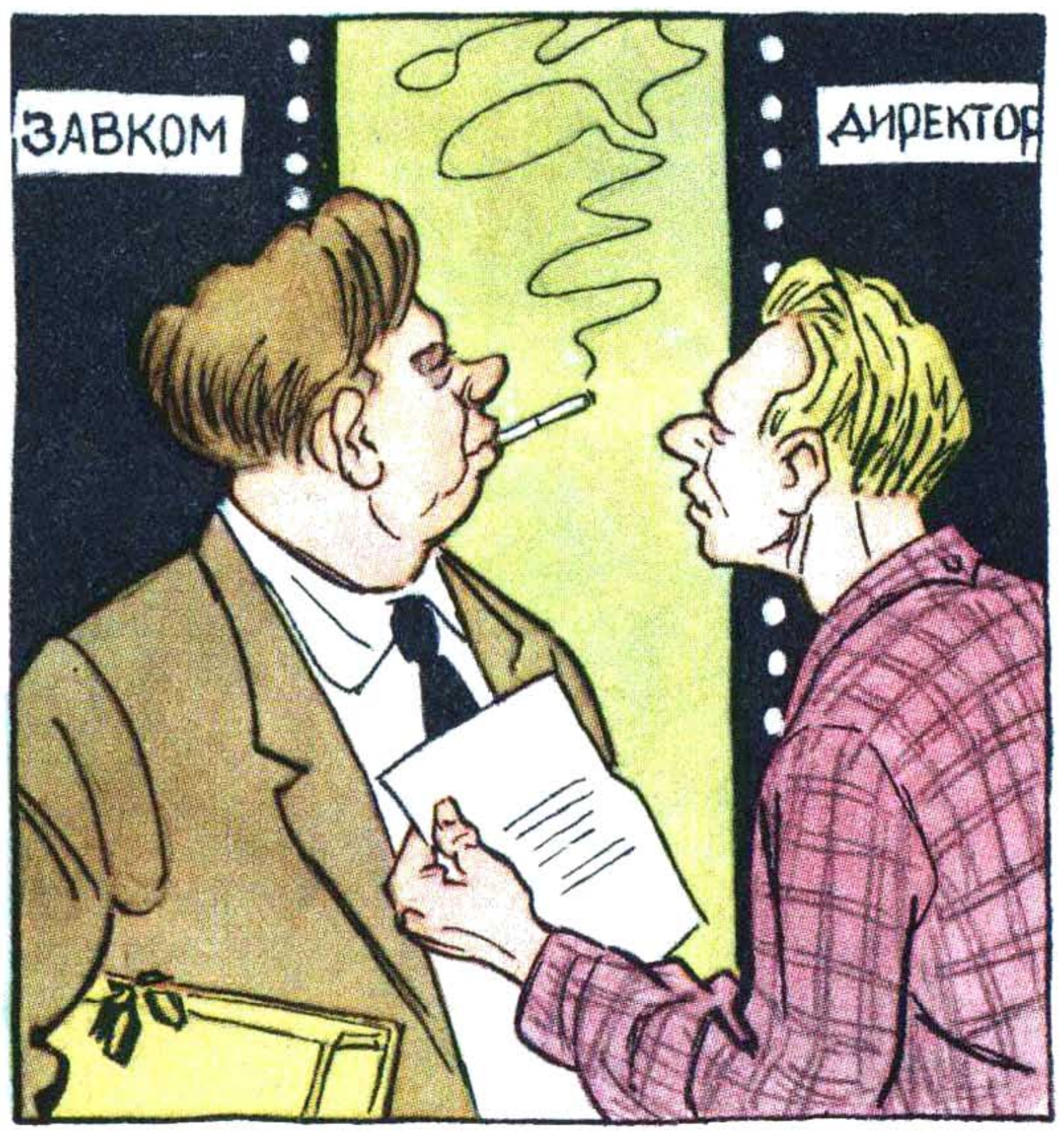

— Поговоріть ви з директором. Не дає нам кімнати для червоного кутка.

— Он як... Та я з ним після цього й розмовляти не хочу!

ДОРОГА ВОДА

У пісні співається: «Тече вода з-під явора»... У селі Шандриголово, Краснолиманського району, Сталінської області, вода тече не з-під явора, а з-під гори.

Вода біжить з-під гори на низину, а тваринницькі ферми колгоспу «Червоний колос» стоять на горі. Як же подати воду на гору, ближче до худоби? Вирішили збудувати біля ферм артезіанську свердловину.

— Хто ж її нам зробить? — запитали колгоспники.

— А ми ж для чого на світі живемо?! — вигукнули товариші Ігнатенко та Яковлєв.

Справді, ці товариші саме для того й живуть, щоб забезпечувати тваринницькі ферми водою, бо перший з них начальник Сталінської будівельно-монтажної контори «Меліоводбуд», а другий — старший майстер цієї контори.

Уклав колгосп з конторою договір. Визначили вартість роботи — 41034 крб. Почали свердлити...

30 червня 1955 року артезіанський колодязь був готовий. Колгосп заплатив конторі, як то й було умовлено, перший внесок — 12.000 крб.

Влітку колгоспна худоба була на випасі, там її й напували. У жовтні худобу пригнали на ферми і почали добувати для неї воду із свердловини. Спершу свердловина дала трохи води, а потім почала давати багнюку.

Викликав колгосп представників будівельно-монтажної контори «Меліоводбуд». Ті мовчки взялися ремонтувати свердловину. Ремонт зробили і тут же його оцінили — 3.027 крб. та ще й 13 копійок!

Після ремонту свердловина діяла щось тижнів зо два, а потім її наглухо замурувало піском і глиною.

— Видно, якась нечиста сила діє під землею,— казали колгоспники.

А винна інша сила, яка діяла на землі. На обсадній трубі не поставили спеціального фільтра, отож і забило її піском та глиною. І як тепер не бийся, треба робити нову свердловину.

Начальник будівельно-монтажної контори Ігнатенко і слухати про це не хоче. Він всіма силами намагається висвердлити з колгоспу ще 30.226 крб.— за будівництво та 3.027 крб. і 13 копійок за ремонт.

У колгоспі полічили, скільки відер води було добуто із свердловини. Гроші, які заплатили конторі, поділили на відра. І вийшло, що одно відро води обійшлося в 13 карбованців. Оце так водичка!

В. ПАЗУШКО.

Мал. Л. КАПЛАНА

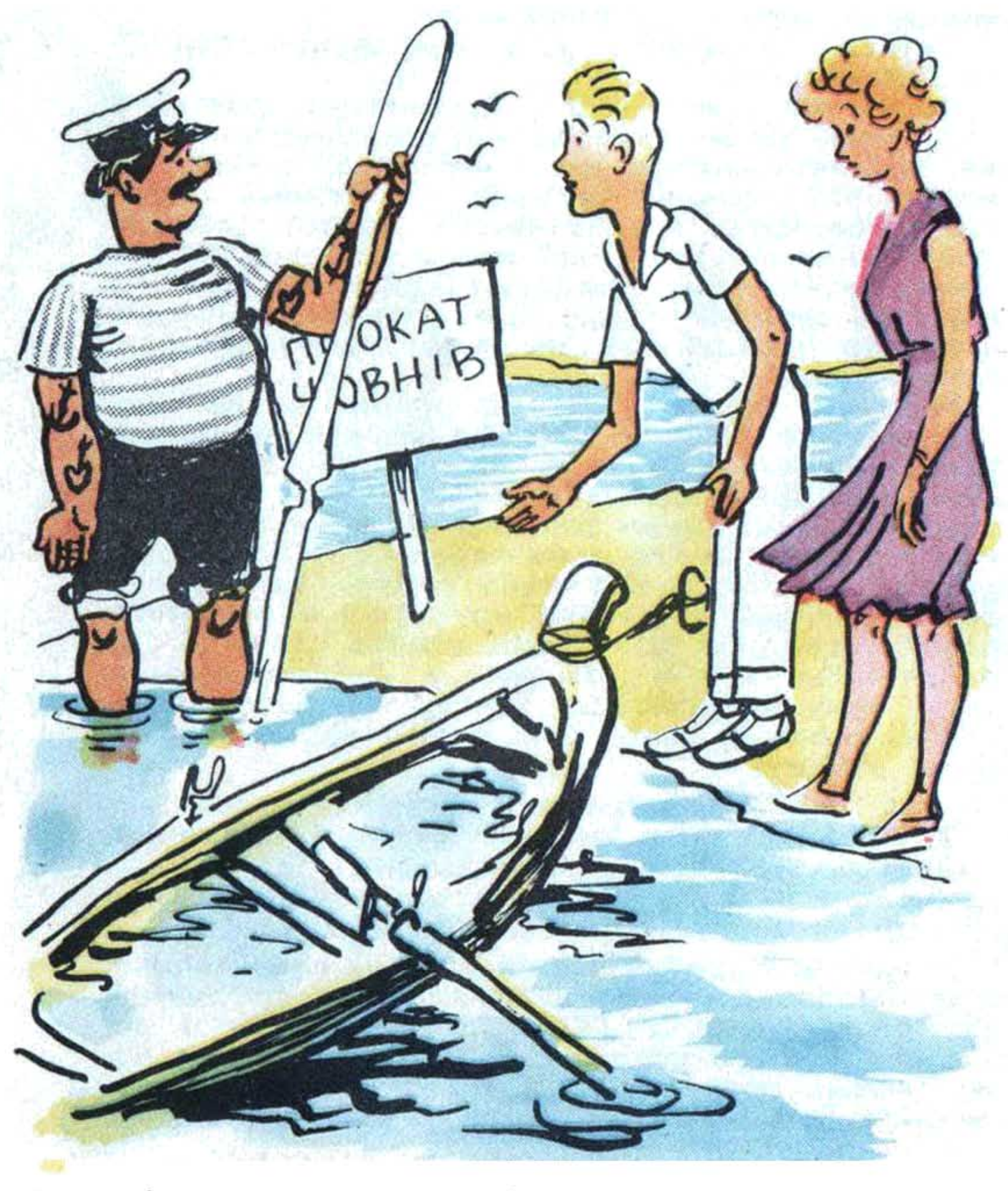

— А ми в цьому човні не втопимось?
— Таке вигадали! Вам тут і по коліна не буде!

ПРИ БАГАТІЙ КИШЕНІ

Оштрафований почуває себе погано. Але не скрізь і не завжди. Чим більше штрафують директора Новобиківського цукрозаводу (на Чернігівщині) т. Вороновича і начальника під'їзної колії т. Іларіонова, тим краще вони себе почувають.

Як їм не радіти штрафові, коли він зв'язаний з приємними спогадами? Недавно, наприклад, вагони простояли дві години за розпорядженням Вороновича та Іларіонова. Вони наказали чекати приїзду свого приятеля. Знай, мовляв, наших! Не кожний же може зустрічати свого друга не «Побєдою», а чотирма вагонами та ще й з паровозом!

А то ще одного разу їхав-поспішав дрезиною сам Воронович. І доки під'їзна колія була зайнята його персоною, дев'ятнадцять вагонів чекали відправки.

Отак при всякій нагоді і без всякої нагоди директор і начальник колії затримують вагони, а потім штрафи платять. За два з половиною місяці заплатили 73 тисячі карбованців. І нічого, не тужать. Не своїми ж платять, а державними. При багатій кишені сидять!

НУ, ЩО РОБИТЬ?

Синок, нівроку, аж опух —
До півдня спить...
А мати гонить з хати мух,—
Ну, що робить?

Прокинувся, ревнув, як бик:
— Чи борщ кипить? —
Поїсти з апетитом звик,—
Ну, що робить?

Наївся, виліз з-за стола...
Як час убить?
І по селу — гала-гала,—
Ну, що робить?

Синяк набить комусь — аж-аж
Рука свербить...
Вже й хуліганський має стаж,—
Ну, що робить?

Тож як набрався сил — пора
І матір бить...
Недаром журиться
стара, —
Ну, що робить?

Недобра слава
із кутка
В куток летить:
— Сама ж бо випасла бичка...
Ну, що робить?

М. БАРАНЧЕЄВ.

м. Крижопіль,
Вінницької області.

ПОДЯКА

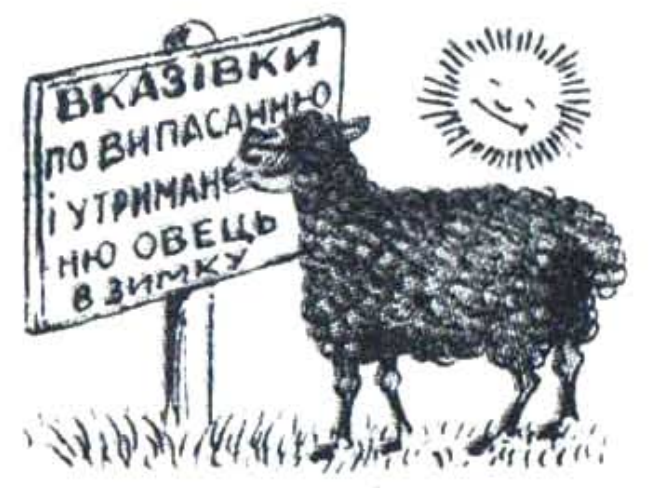
ВКАЗІВКИ ПО ВИПАСАННЮ І УТРИМАННЮ ОВЕЦЬ ВЗИМКУ

Просимо передати нашу подяку Головній інспекції по вівчарству Міністерства сільського господарства УРСР за те, що вона в *березні* розіслала «Вказівки по випасанню і утриманню овець *взимку*».

Довідавшись про такий щедрий подарунок інспекції, мешканці нашої кошари від великої радості довго не могли вимовити ні бе, ні ме...

За дорученням отари
БАРАН ПЛЕМІННИЙ.

ПЕРЕКОТИПОЛЕ

Ніде так повільно не посувається час, як на станції. А ще особливо, коли станція та маленька і до поїзда чекати доводиться годин чотири. Стрілки великого годинника на стіні ніби поприлипали до циферблата, ніби хтось підвісив до них невидимі гирі, і вони своєю вагою не дають стрілкам рухатись.

Павло Воропай перечитав газету від передової до об'яв про розлучення включно, випив у буфеті теплого лимонаду, з'їв, напевне, зо два десятки домашніх коржиків і з жахом відзначив, що минуло за цей час тільки близько години. Тоді він підійшов до вікна і задивився на ситих, лінивих курей, що бродили по коліях. Кури дзьобали зерно, просипане між баластом і на шпалах. Напевне, тут недавно стояли вагони, навантажені хлібом. Поміж коліями сюди й туди бродив обшарпаний рудий пес. Часом він обнюхував рейки, шпали, часом підходив до курей, але вони не звертали на нього ніякісінької уваги. «Теж не знає, де себе діти,— подумав про пса Павло,— час убиває. А, може, він чекає чого-небудь?»

Скоро до станції підкотив поїзд. І Павло зрозумів, чого чекає пес. Пес енергійно пішов уздовж вагонів і зупинявся тільки проти відкритих вікон. Коли у вікні стояв пасажир, пес починав крутити хвостом і благально дивився у вічі людині. «На совість б'є,— посміхнувся Павло,— а-а, так ти, голубе, професійний жебрак!» З вікон справді сипалися недоїдки: шматки хліба, шкірки від ковбаси, курячі кісточки. Пес поїдав ці дари методично, не поспішаючи, очевидно, він не вважав їх випадковими. Зібравши належну данину біля одного вагона, пес ішов до іншого, і скоро він зник з Павлових очей.

До залу зайшло кілька пасажирів. «Щасливі люди,— позаздрив їм Павло,— от і приїхали. А мені ще майже три години свого поїзда чекати». Один з пасажирів, пристаркуватий чоловік, з червонястими, як у кроля, очима, що ніяк не могли на чомусь зупинитися, підійшов до Павла. Павло вгадав у цьому пасажирові представника категорії людей, на яких ніколи не збіднюють залізничні станції і поїзди. Таких людей можна зустріти тільки або на станції, або в поїзді. Вони завжди кудись їдуть, не знати чого й за чим. «От зараз він мене запитає, чи далеко я їду, і попросить закурити».

— Далеко їдете?

— У Харків.

— Ага. У Харків, значить. Це добре. А цигарочка знайдеться у вас, молодий чоловіче?

Павло мовчки простягнув йому пачку «Прибою». Чоловік довго м'яв вузлуватими пальцями цигарку, нарешті, закурив і зручно вмостився поруч Павла.

— У Харків, значить? На роботу чи так?

— В інститут, повертаюся після канікул.

— Студент, значить? Так, так. Це добре. Бував я в Харкові, бував, бував. Працював колись там. На будівництві працював. Ага, ага. Сім'я у мене в Харкові. Дружина, дочки дві. Заміжня одна вже, а друга так, як-от би ви, студентка. Да-а...

— То ви з Харкова їдете?

— Хто? Я? Ні-і. Я з Армавіра. Ха-ароше місто Армавір. Не були ніколи?

— Не доводилось.

— А я бував. І жив один час недалеко від Армавіра. У радгоспі працював. Аякже! Сім'я у мене там. Дружина, синочок...

— Але ж ви сказали...

— У Харкові? Ха-ха! Так то ж друга дружина. Не живу я з ними, вже років з двадцять як не живу.

Павло не знав, як бути далі. Говорити з цією людиною не хотілося, але доводилося заради ввічливості підтримувати розмову. І Павло запитав, почервонівши:

— З тією, що в Харкові, чи з тією, що в Армавірі?

— Ха! Та ні з тією, ні з тією. Знаєш, хлопче,— чоловік раптово перейшов на «ти» і поклав Павлові руку на коліно,— життя моє невдало склалося. Ну, хоча б у тому ж Харкові... Хлопець я був молодий, непрактичний, тяп-ляп — оженився, а квартирка у неї нікчемна, тісна... Тут, брат, діти пішли. А я хлопець молодий, отак, як би ти от зараз. Мені, голубчику, хочеться погуляти з друзями, ну, натурально, чарку випити. А сім'я — вона, брат, сім'я. Тому черевички, тому молочка, жінка на відьму перетворилася, гризня, сварка. І заробляти я почав менше, тут уже справді вовком завиєш. Ех, думаю, хіба світ клином зійшовся на тому Харкові? Плюнув на все і... дай бог ноги! Опинився аж у Середній Азії, там тоді канал будували...

— А сім'я в Харкові залишилася?

— Аякже! Хіба вона мене розуміла? Душа в мене неспокійна, мене розуміти потрібно. А дружина та, харківська... Е, та що говорити. Заїздив я до них у Харків недавно. Думаєш, на поріг пустила? Куди-и! Баба, вона, брат, і є баба! Думав, поживу місяць-другий, відпочину, може, на роботу допоможе влаштуватися. Куди-и! Забула, все забула! І молоді роки забула, і як любилися забула. Відпочинеш, аякже! Дочка старшенька, правда, пожаліла тата. Костюмчик оцей подарувала,— він провів рукою по риженькому піджачку і саркастично всміхнувся,— бач, в які бостони батька рідного нарядила?! Ох, діти, діти. Діждеш від них куска хліба на старості років. Аякже! І сто карбованців дала, як в руку плюнула. Якраз на квиток до Армавіра. А могла б, здається, для батька рідного і куска хліба не пожалкувати і кутка теплого. У самої квартира — дай бог всякому. Так я кажу?

Павло з нудьгою подивився на годинника. Боже, коли той поїзд, бо відчепитися від надокучливого мандрівника не було ніякої надії. А власник рудого піджачка і не чекав відповіді від Павла, він хотів розповісти про своє «невдале» життя, розповісти кому завгодно, першому зустрічному.

— Мені одні хороші люди радили в суд її передати, щоб, значить, аліменти з сучої дочки теє... Але я ще подивлюся, почекаю Тут потрібно одне дільце провернути. Да-а... Дає вона мені, значить, сто карбованців, я в Армавір, з Армавіра в той радгосп, де колись працював. Думаю, поживу — відпочину місяць-два, а там видно буде. Як не як, знаєш, сім'я. Син, одним словом, рідний. Да-а... Приїжджаю в радгосп, все чин-чином, жінка жива-здорова, син шофером в радгоспі працює, армію відбув, женитися на осінь збирається. Ажур! Повна сім'я, тільки батька невистачало! Так от же він, батько, от він! Летів до них з Харкова, як на крилах, а що ти думаєш вони? Син тільки плечима знизав та каже: «Я тебе, чоловіче, не знаю і знати не хочу!» Мать чесная! Це рідному батькові! А жінка, та й розмовляти не хотіла спершу. Потім я в них трохи розбудив-таки совість, сльозу пустив. Жінка в торбу сала положила, пирогів, десяток яєць зварила, а син ткнув п'ятдесят карбованців, як в руку плюнув, і на своїй машині в Армавір повіз. Відпочив, одним словом, пожив у рідній сім'ї. Прийшов у Армавірі на станцію і думаю, куди його їхати, чи в Середню Азію до сім'ї, чи в Остапинці до сина...

— В Остапинці? У вас в Остапинцях...

— Син, син у мене. Дружина і син. Сім'я, одним словом. Синок, Левко Красножон.

— Левко Красножон? Ви його батько?!

— Аякже! Дуже просто. Батько, можна сказати, рідний батько. А ти його знаєш, Левка?

— Та чому ж ні! Ми ж з ним в одній школі вчилися. Так ви, значить...

— Батько, рідний батько. А він, Левко, бува не студент так, як ти? — В червонястих очах старого Красножона спалахнула тривога.

— Ні, він не студент. Тільки не живе він тепер в Остапинцях...

— Як не живе?

— На цілину він поїхав. Ще в минулому році. Поїхав і маму забрав.

— На цілину?

— На цілину.

— На цілину, значить. Так, так. От не везе, так не везе. Стільки їхати, стільки потратитися — і на тобі. Не везе.

— Раніше треба було.

— Що?

— Раніше треба було приїхати. Коли Левко ще в школі вчився Бідняга школу в подертих черевиках закінчував, не солодко їм жилося...

— А так, так. Мати його завжди була неакуратною женщиною. Неакуратна і не хазяйка. Я б їй показав, як дитину в подертих черевиках водити!

Павло демонстративно подивився на годинника і підхопив свій чемодан.

— Пробачте...

— Та постій! До харківського ще ого-го. Слухай сюди, хлопче, а ти адреси його часом не маєш? Га? Вони там на цілині, бісові діти, добре заробляють. До-обре заробляють! А мені обридло, ой, як обридло це собаче життя. Кутка на старості років хочеться, відпочити хочеться. Маю я право, кінець кінцем, відпочити?!

— Не маєте ви ніякого права! І... пробачте, мені ніколи.

— Тю, дурак! — Красножон сплюнув на підлогу і підсів до товстої тітки з двома кошиками.

Павло вийшов на перон і з полегшенням зітхнув. Кури, як і раніше, дзьобали зерно, ніби ніколи не проходив тут поїзд і ніколи не проходитиме. Рудий пес бродив між коліями і з нетерпінням поглядав у бік семафора. «А не солодко тобі доведеться зимою,— подумав про пса Павло,— зимою всі вікна у вагонах закриті». Десь закричав паровоз в кінці станції, над деревами підскочив білий м'ячик пари...

Микола БІЛКУН.

м. Вінниця.

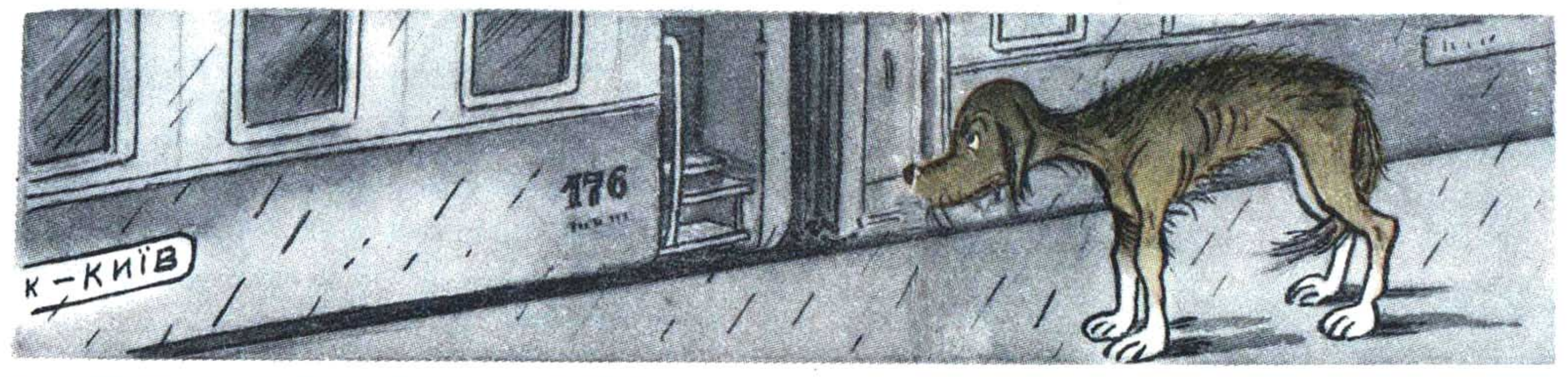

НЕРВОВИХ ПРОСЯТЬ НЕ ТУРБУВАТИСЬ

Щоб потрапити з харківської Холодної гори до робітничого селища Нова Баварія, треба мати або добрі ноги, або залізні нерви. Добрі ноги за якусь там годину-півтори донесуть вас на місце. Та й з залізними нервами мандрівка до Нової Баварії теж не дуже клопітка.

Прийдете собі до диспетчерського пункту на Валківській вулиці і чекайте автобуса. Чекайте і посвистуйте. Посвистуйте і чекайте. А потім читайте графік руху автобусів. Можете його навіть напам'ять вивчити. Коли в процесі вивчення графіка виникне бажання познайомитися з начальником Харківського облавтотресту т. Волковим, сміливо простуйте до міста пішки — автобуса на Нову Баварію однаково швидко не буде.

Начальник облавтотресту запевнить вас, що на Нову Баварію автобуси ходять точно за графіком і тут же продекламує напам'ять увесь графік від початку до кінця і навпаки. Вислухавши начальника, можете сміливо повертатися на Валківську вулицю й знову чекати автобуса,— хоч один, а на лінію вийде.

Ну, а як же бути пасажирам з слабими нервами й немарафонськими ногами?

Важко сказати. Харківський облавтотрест з такими пасажирами не любить возитися.

ГІРКО!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

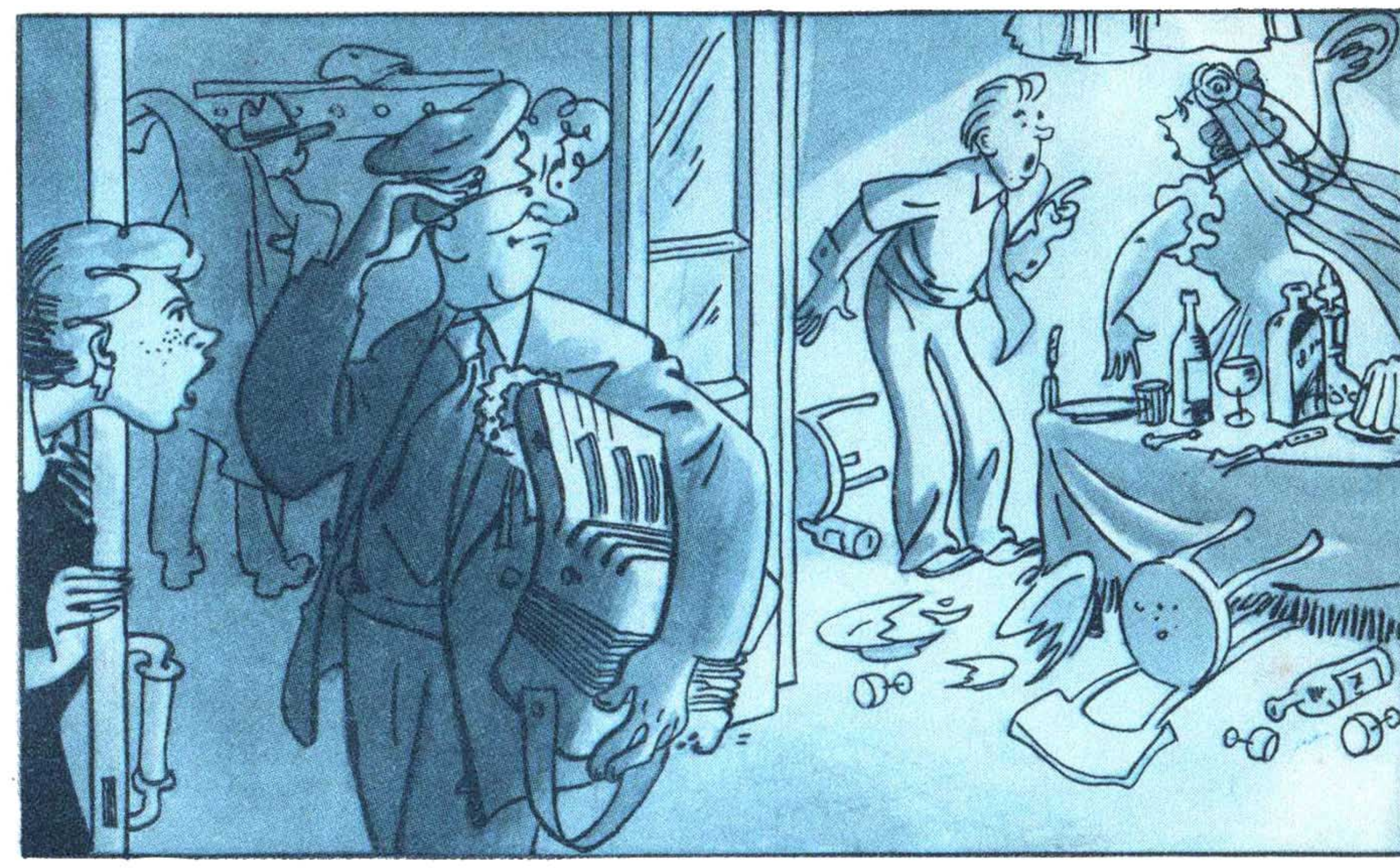

— Чого так швидко весілля закінчилось?
— Молодий з молодою характерами не зійшлися і вирішили розлучитися.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

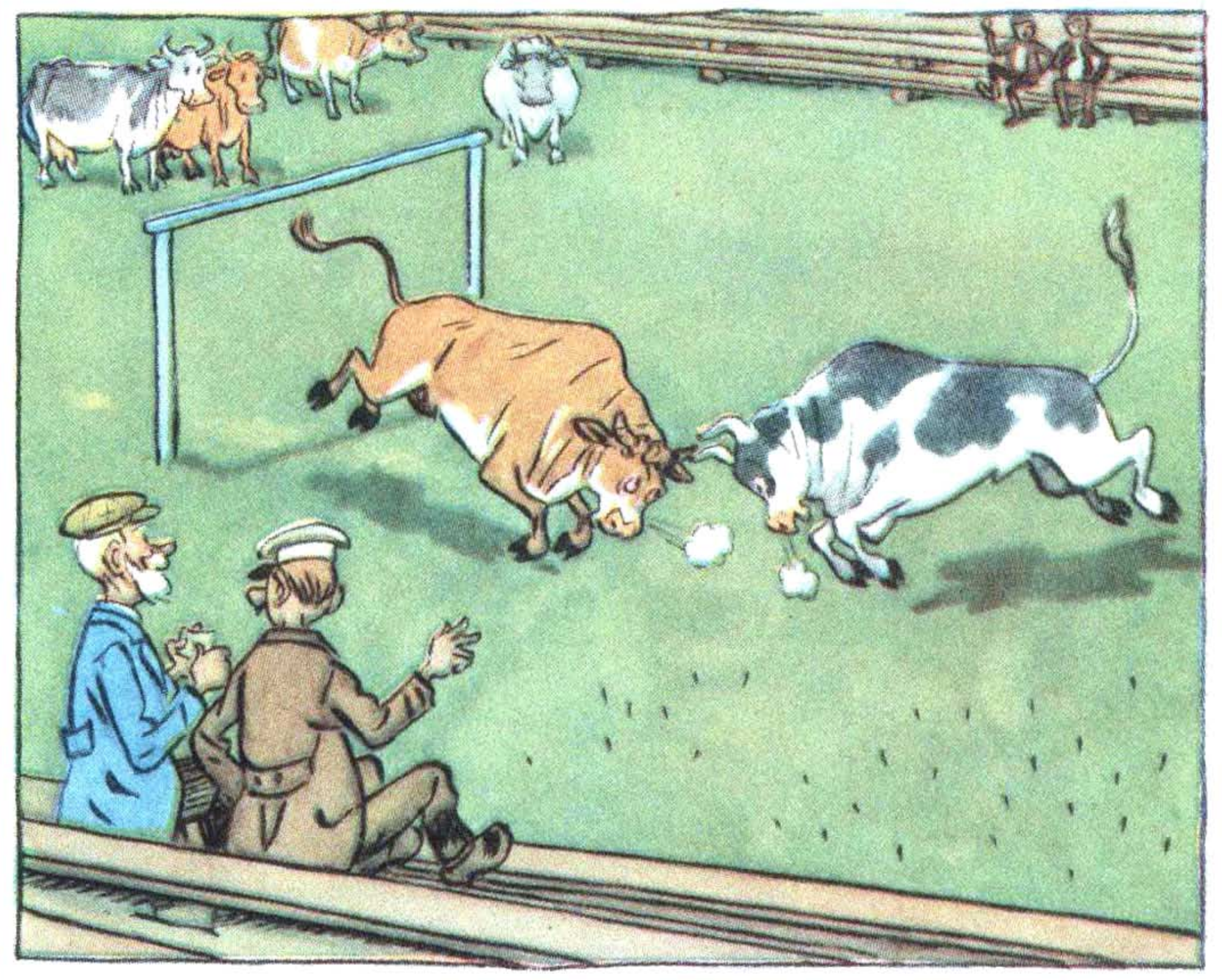

— У нас на стадіоні, як в Іспанії — бій биків...

СЛІПА СТИХІЯ

Залізничники станції Кривий Торець кажуть:

— Хто в нашому магазині не бував, той горя не знав. Там тобі або рукава обірвуть, або ноги відтопчуть.

І правду кажуть: ця торговельна точка розміщена в такому закутку, що й трьом чоловікам повернутися ніде.

Два роки тому відділ робітничого постачання Слов'янського відділення Донецької залізниці почав будувати на ст. Кривий Торець новий магазин. Добре попрацювали будівничі, вивели стіни аж на один метр від землі і на тому зупинилися.

Зате комору збудували і засипали цементом та вапном. Першим же вітром дах із комори знесло. Пішли дощі, цемент і вапно замокли.

Начальник відділу робітничого постачання Слов'янського відділення т. Куц розпорядився списати будівельні матеріали: ніхто, мовляв, не винен, просто стихія сліпа нашкодила.

Словом, хитро викрутився. Недарма ж кажуть, що бракоробство й безгосподарність гірше стихійного лиха.

ВОВЧЕ СЛОВО

(БАЙКА)

Сірий Вовчик раз надвечір
Ліз в кошару до овечок.
Переліз через паркан —
І попався у капкан.

Вовк завив: — Капкане, зжалься,
Хто ж із нас не помилявся?
Я прошу тебе, прости...
Я не буду... Відпусти...

Хай на тріску я ізсохну,
Хай від голоду я здохну,
Буду гризти краще дуб,
А м'ясного — ні на зуб!..—

І капкан йому повірив —
Відпустив... Помчався Сірий...
Цілий день біжить він, бачить —
Щось лежить... Кабанчик наче...

Роздивився — у воді.
Зупинився і тоді
Став, як вкопаний, на диби.

— У воді — то, значить, риба.
А на рибу,— пригадав,—
Я зароку не давав.

Ф. САМОЙЛОВИЧ.

Мал. К. АГНІТА.

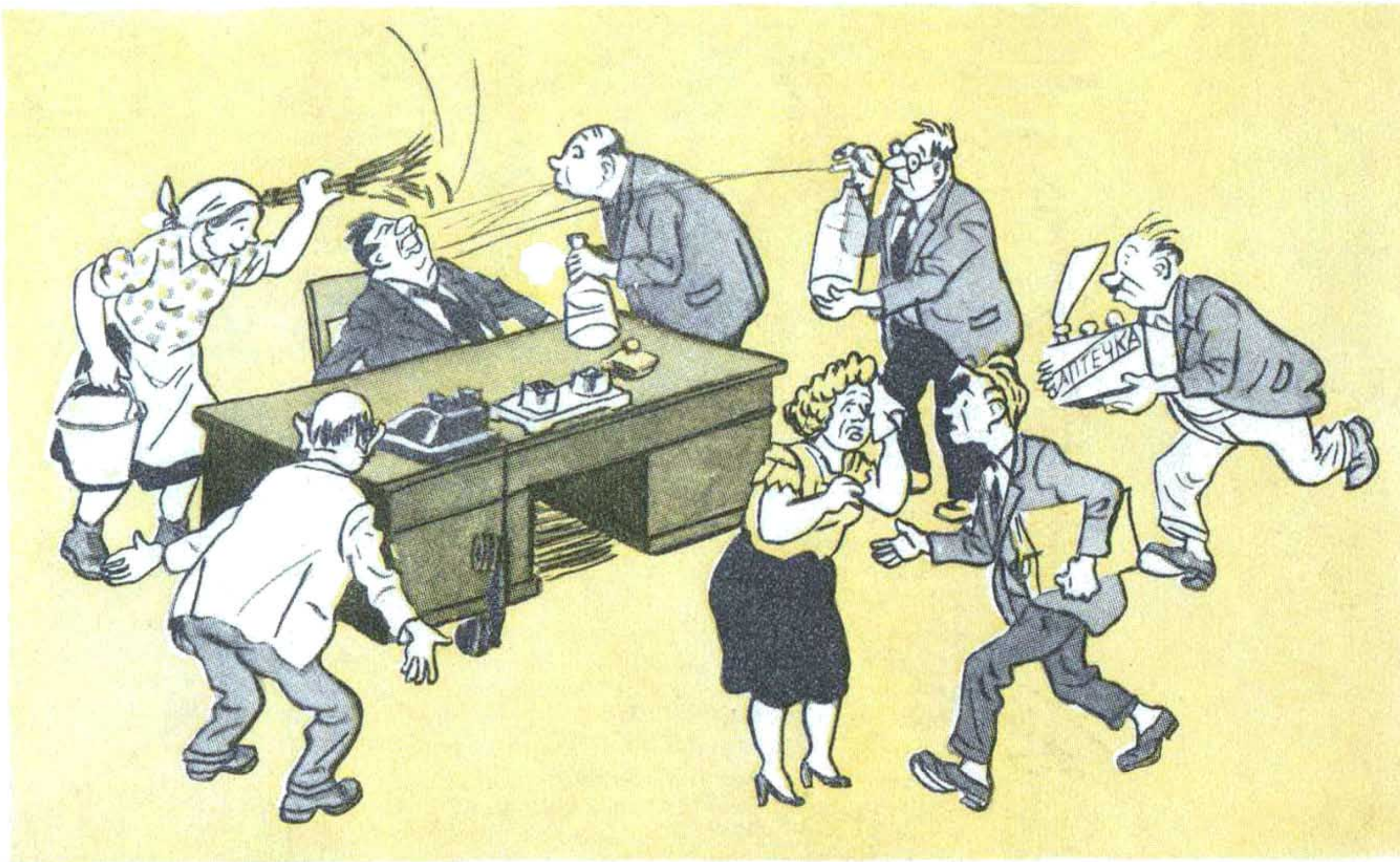

— Що трапилось?
— Телефон зіпсувався. А Іван Петрович без нього жити не може.

ХЕРЛУФ БІДСТРУП

Херлуф Бідструп — один з найпопулярніших світових майстрів карикатури. Його малюнки майже щодня друкуються в центральному органі компартії Данії «Ланд ог фольк».

Друкуємо тут чотири малюнки художника Бідструпа.

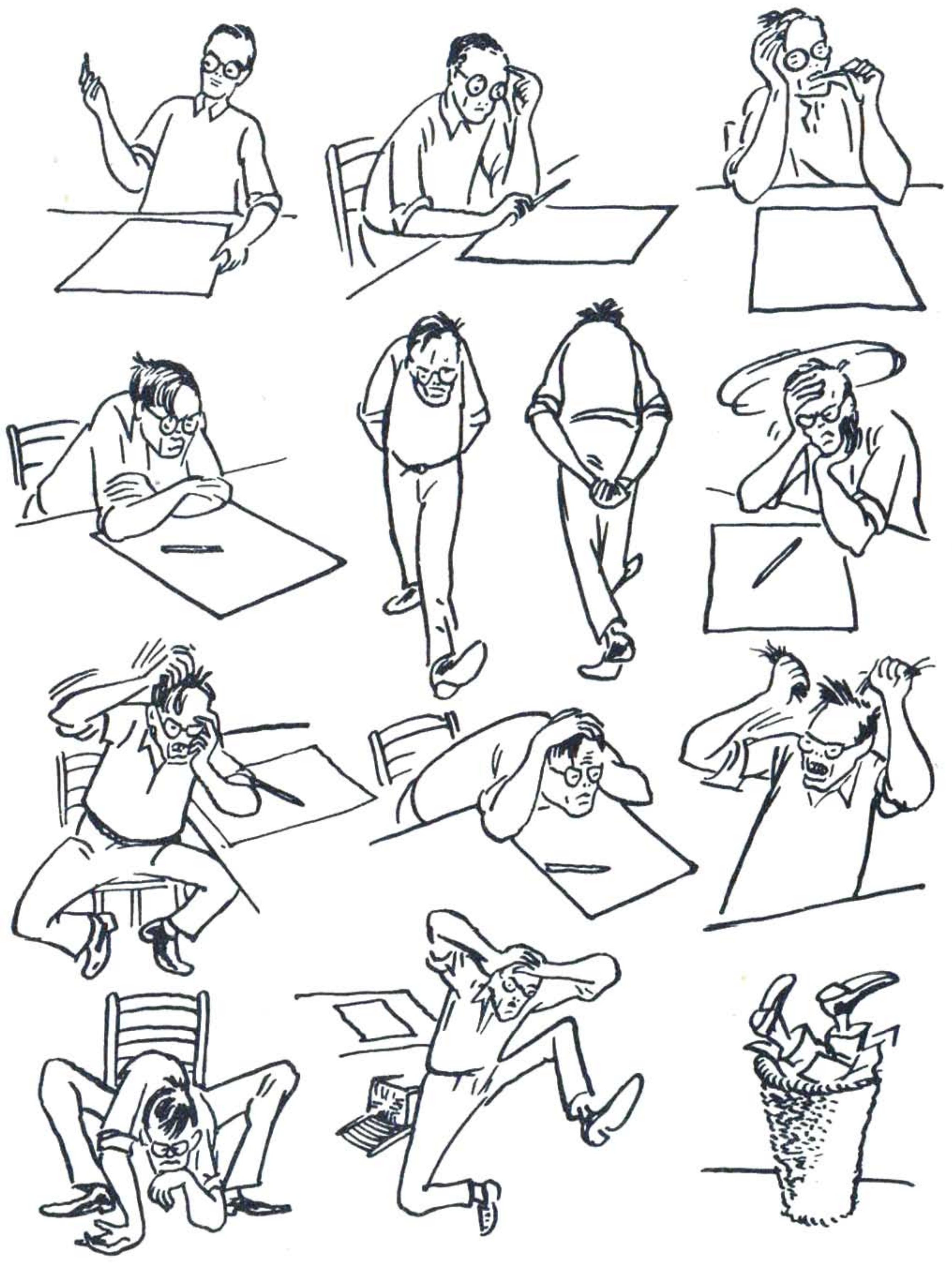

АВТОПОРТРЕТ.

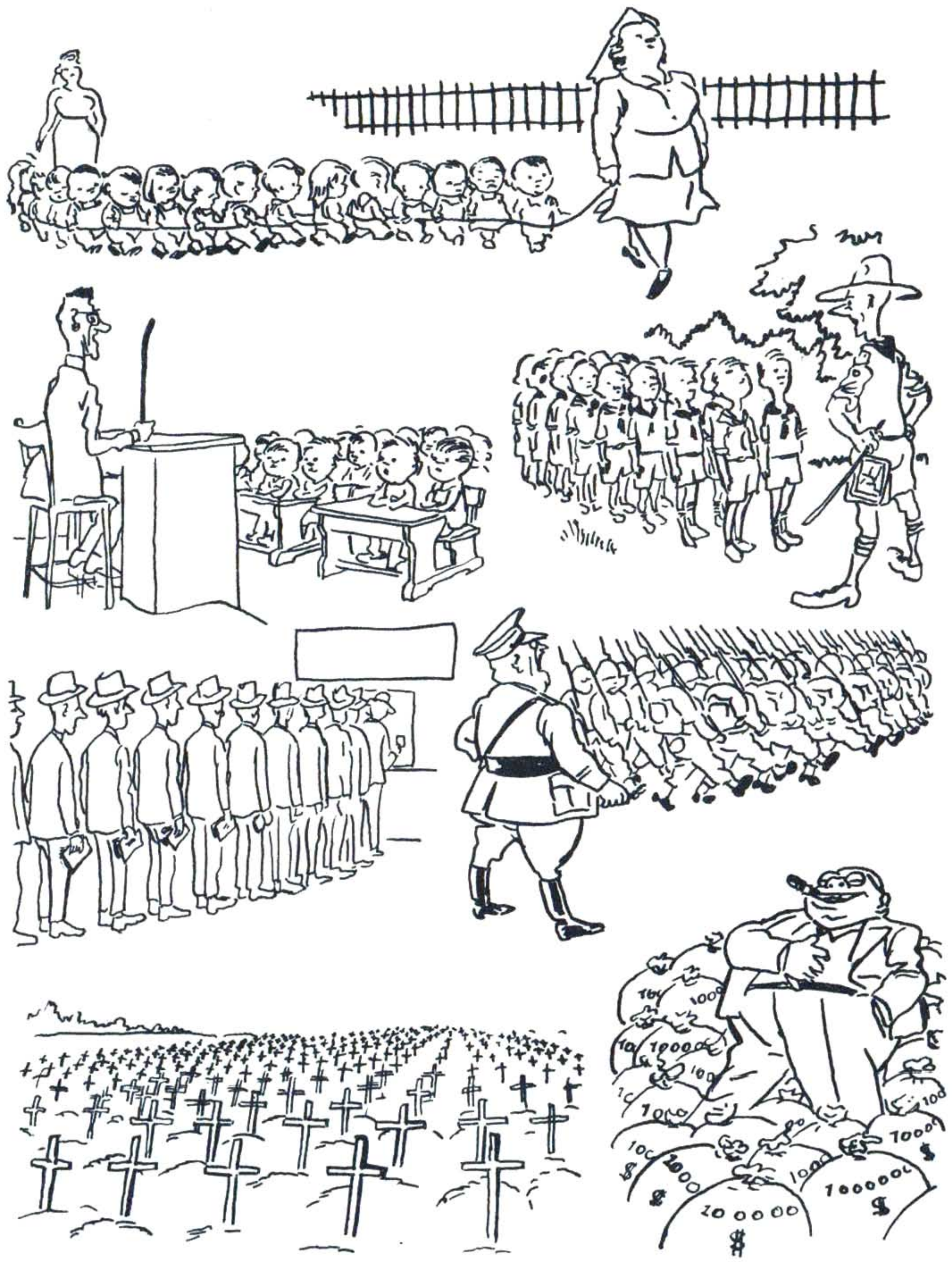

ІНДИВІДУАЛІСТИ.

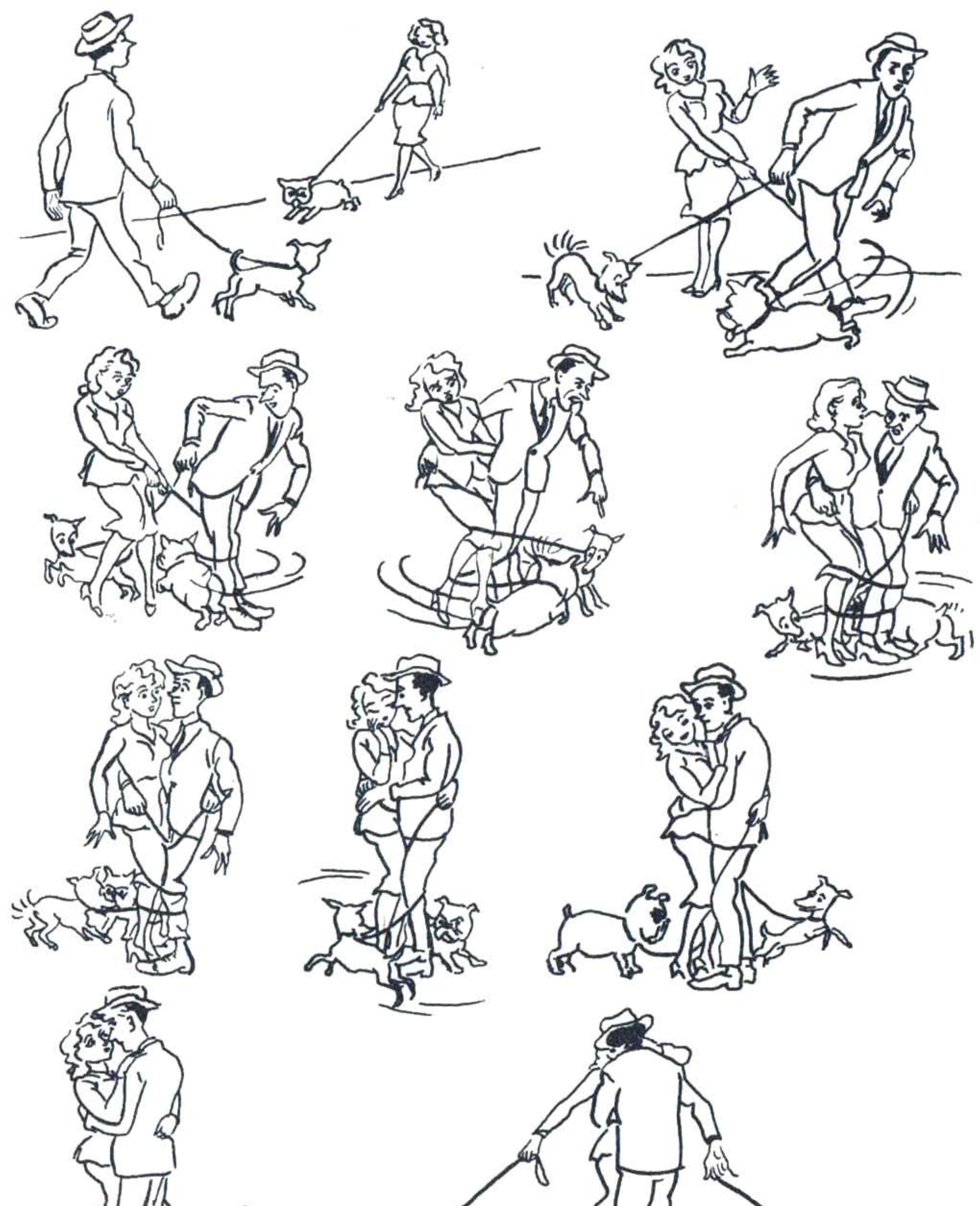

ЗАПЛУТАЛИСЬ.

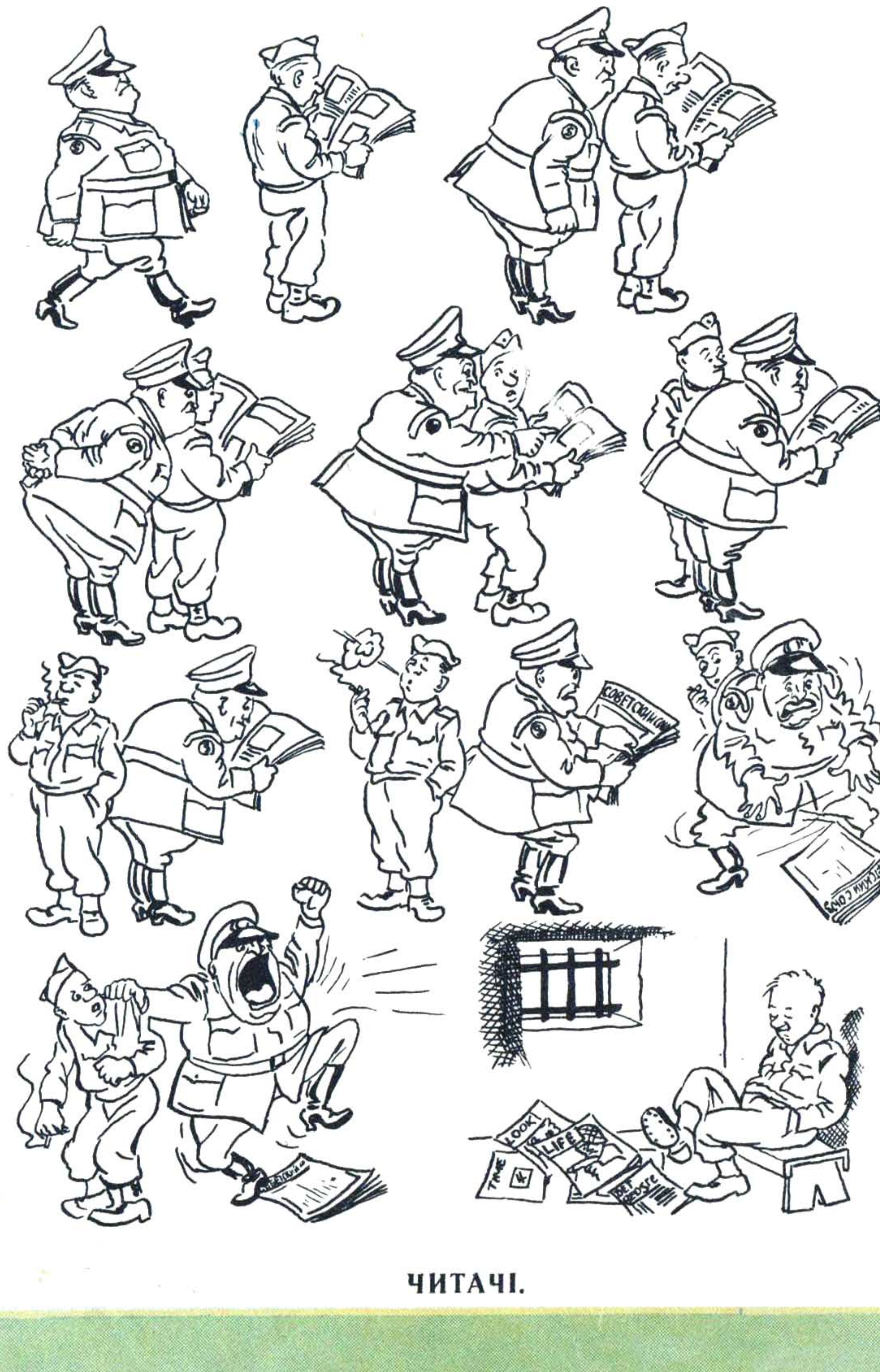

ЧИТАЧІ.

Одна ТУТ, друга-ТАМ

Так можна сказати про ноги головного інженера Купченської МТС т. Васильєва. Вони в нього справді в різних місцях: одна тут — у самій МТС, друга там — за п'ятдесят кілометрів від МТС, у Львові.

Стоїть отак людина уже два роки між двома географічними пунктами, між місцем роботи й місцем проживання сім'ї, мотається туди та назад, не знає спочинку, — і діла не робить, і не байдикує.

В МТС торік мало ладу було: випхнули механізатори за ворота машини, відремонтовані без хазяйського догляду і нагляду, порозтягали їх волами по ланах, поїздили-повозилися та й поволокли восени своє добро назад, позривавши всі строки польових робіт у колгоспах.

Головний інженер — чолов'яга винахідливий. Коли дійшло діло до звітування про роботу, він заходився гудити та лаяти МТС за те, що вона стара, необладнана, неустаткована. Словом, причин навигадував багато.

Минулого літа МТС переродилася: держава коштів не пошкодувала на перебудову. Виросли прекрасні майстерні, за останнім словом техніки устатковані й електрифіковані.

Але без хазяйського ока й оновлена МТС не поліпшила роботу. Головний інженер як стояв між двома пунктами, так і закляк у тій же позі. Механізми й машини ремонтуються стуком-грюком, сяк-так. Плуги «виходять» з ремонту без лемешів, культиватори — без лап і коліс, сівалки — теж без коліс.

І все це через те, що головний інженер сам майже завжди на колесах, завжди в русі. Він курсує без поломок і аварій.

З книжкової полиці

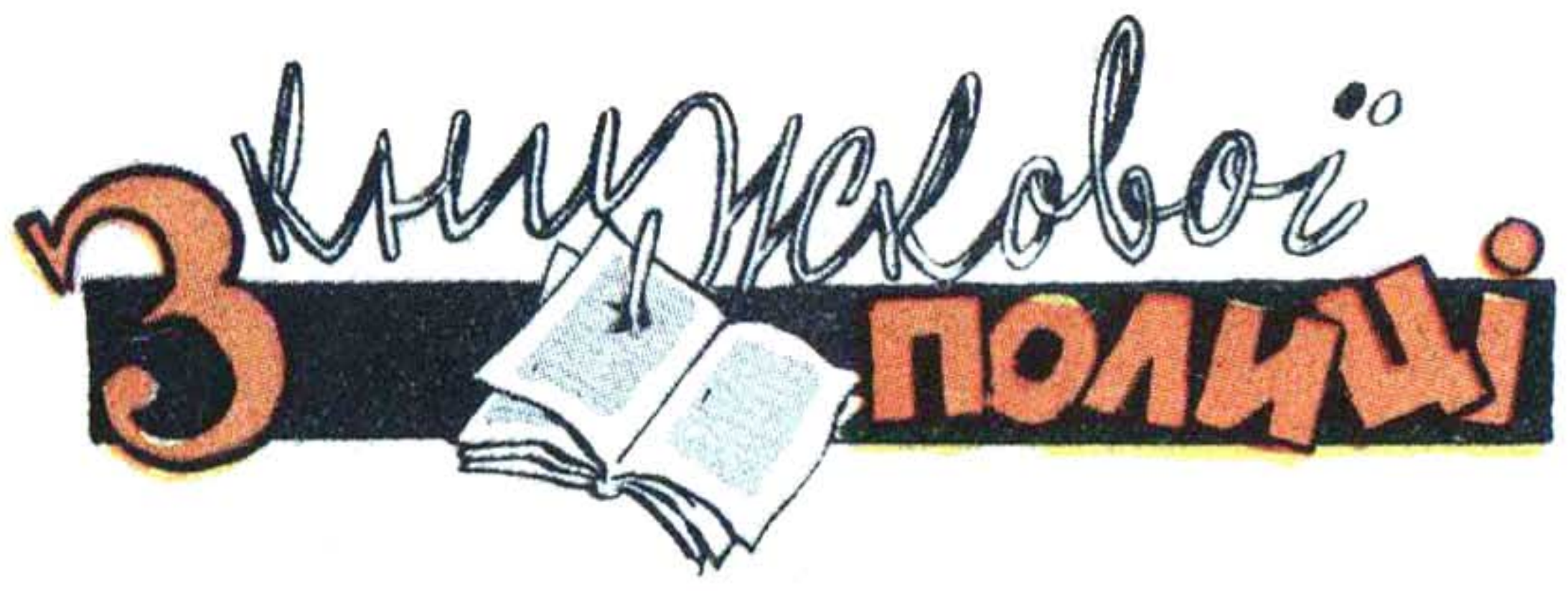

Олена ЮДЕНИЧ. «Дніпром від Києва до Канева». Видавництво «Радянська школа», 1955 р.

Книжечка невеличка, але відкриттями натоптана до краю. Читач може з неї довідатись про те, що «місто Ржищів розташоване в двох кілометрах від пристані», хоча в дійсності від Дніпра до ржищівських вулиць рукою подати: всього якихось 300 метрів...

У книжечці розповідається про те, що «під час весняної повені Дніпро розливається аж до Ржищева і навіть затоплює деяку частину його. Через це пристань в цей час переноситься вище р. Леглич», хоча та пристань завжди, до повені і в повінь, і після неї, стоїть вище р. Леглич. Читач може взнати також, що «крім цукрових заводів, збудованих у XIX ст., у Ржищеві є машинобудівний, чавуноливарний, механічний, шкіряний та цегельний заводи, завод опалювального приладдя «Радіатор», хоча у Ржищеві немає ні цукрових, ні машинобудівних, ні механічних, ні шкіряних заводів. І т. д. і т. ін.

Словом, у автора книжечка вийшла досить дивною. Але це ще півбіди. Біда, що вона такою вийшла у видавництві «Радянська школа».

ВІЛ-РЕВІЗОР

Баран прибіг до Кабана:
— Кажи хутчій, бо серце не на місці,
Був Віл? Ну як? Які у тебе вісті?
— Усе гаразд...
— Оце так новина!..
Та в тебе скрізь — попсовані корита,
І свині, як хорти, й подвір'я перерите...
Куди ж дивився він?
На що ж шановний Віл
Найбільш звертав увагу?

— Хе-хе, — зареготав Кабан, — на брагу.

В. КИСІЛЬ.

с. Свором'я,
Вищедубечанського району,
Київської області.

БЮРОКРАТОГАСНИК

Директора Прилуцького заводу будівельних машин т. Макарова ніяк не назвеш любителем писанини. Він терпіти не може паперів. Дивитись на них не хоче. І відповідати на них — теж.

Якось улітку минулого року на Чернігівщину, в Прилуки прийшов з Криму лист. Не лист, а зойк. Працівники будівельного управління № 3 тресту «Укрміськгазбуд» повідомляли про неприємність, яка трапилася в них. У механізмі для гасіння вапна, виготовленому на Прилуцькому заводі, зіпсувались дві деталі — конічні шестерні. Вкрай потрібний будівельникам механізм зупинився. Кримчаки в листі слізно просили: вишліть нам, будь ласка, в Ялту дві нові шестерні.

З неприязні до всякої писанини, Макаров на листа не відповів. Не відповів він і на друге, й на третє послання ялтинських будівельників.

Тільки в січні цього року, після чергового нагадування, прилуцький борець проти бюрократизму, нарешті, змилосердився: замість відповіді надіслав рахунок. Ялтинці негайно оплатили його. Але нічого не змінилось. Деталі в Крим і досі не надійшли.

Будівельникам доводиться готувати вапно вручну, а високопродуктивний вапногасник ось уже близько року стоїть без діла.

І довго він ще так стоятиме?

Нам здається, що тепер уже недовго. Є відомості, що на Прилуцькому заводі будівельних машин винайдено новий ефективний прилад — «бюрократогасник». Після випробування його, на директорові заводу т. Макарові, запрацює вапногасник у Криму.

Дрібниці бракує

Років зо три тому, а може й більше, в районному центрі Іванівка, Одеської області, на центральній вулиці почалось будівництво водопроводу. Організатори цього будівництва керувались, мабуть, тим самим технічним проектом, за яким одна баба вареники варила: рукави закачала, водички примчала, оглядівлась — ні муки, ні сиру, так вона й не місила.

Спочатку тут уклали труби і встановили чотири водорозбірні колонки. А вже потім згадали, що для водопроводу потрібна ще й така дрібниця, як вода. Через рік почали бити артезіан. Потім згадали про мотор та інше обладнання. Нарешті, все знайшли.

Восени минулого року в Іванівці відбулась урочиста подія. Водопровід почав діяти. Діяв він усього хвилин двадцять...

Ці двадцять хвилин залишились у пам'яті вдячних іванівців, як спогад про заповзятих водопровідників, що дали сто очок вперед отій бабі, яка «рукави закачала, водички примчала».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

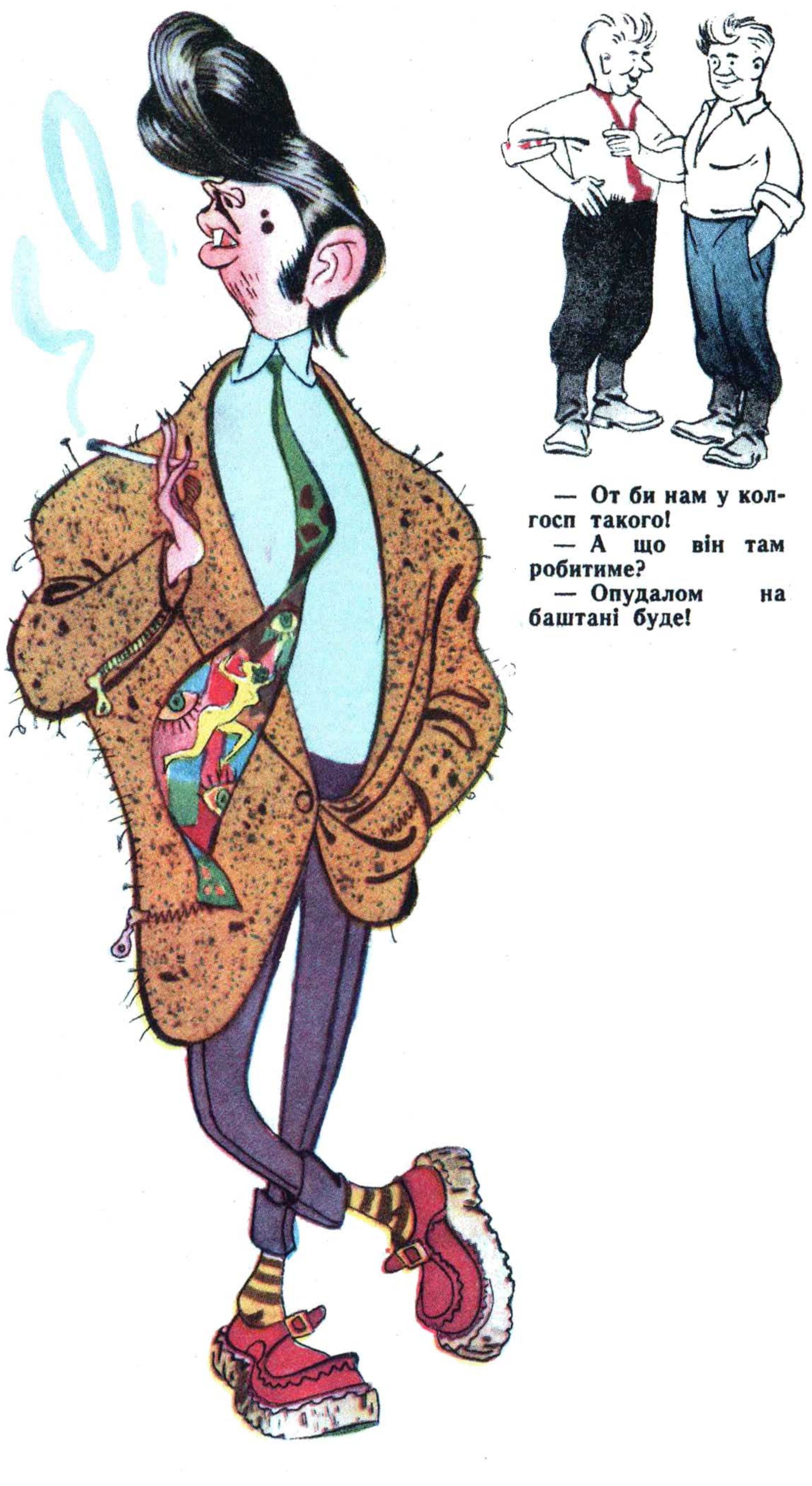

— От би нам у колгосп такого!
— А що він там робитиме?
— Опудалом на баштані буде!

А ще нам пишуть...

...що торік Тростянецький райвиконком (на Вінниччині) виділив кошти на будівництво Будинку культури.

Часу минуло небагато, але керівники району в справі використання тих коштів зробили великий ривок уперед.

Заступник голови виконкому т. Паламарчук в рахунок виділеної суми взяв у ССТ легкову автомашину і пересувається нею по району. Завідуючий відділом будівництва в колгоспах т. Ременюк в той же рахунок придбав мотоцикла і тепер бадьоро вибрикує по дорогах.

А Будинок культури не будується. Автомотогонщикам про нього думати ніколи.

...що локомобіль вартістю 77.200 карбованців і генератор вартістю 30.000 карбованців півтора року тому накрили небом, загородили вітром у Первомайській МТС, Снігурівського району. Миколаївське обласне управління сільського господарства, яке обіцяє збудувати приміщення майстерні МТС, одержало безліч подяк від вороння та горобців, які постійно живуть у локомобілі.

...що начальник республіканської контори скрапленого газу т. Жирнов наділив Коломийському комбінатові комунальних підприємств (на Станіславщині) оригінальну газову апаратуру у вигляді дірки від бублика. Фіктивний акт про одержання Коломийським комбінатом звичайної апаратури, скріплений власноручним підписом т. Жирнова, й гроші, виручені за неї, зберігаються в Київському обласному комунальному банку.

БУДЯК

Чи яке надходить свято,
Чи кампанія яка,—
А замовлень вже багато
У Кіндрата Будяка.

Є настільна книга в нього,
Спеціальний календар,
З допомогою якого
Здобува він гонорар.

День шахтарський наступає,
Наш Кіндрат за стіл сідає.
— Що у шахті є? — Забої!
— З чим римується? — Герої!

І одержує газета
Вірш такий цього «поета»:

«У глибокії забої
Шахтарі пішли, герої.
Сяють зорі їм з копра,
Йде вугілля на-гора,—

На-гора та на вершини!»
— Що там далі? — Врубмашини!
А до слова «комбайнер» —
Добра рима «атмосфер».

І останні два рядки —
Про відбійні молотки.

Залізничники святкують —
Вірш новий пече Будяк.
Він поему вже друкує
Про «потужний порожняк».

«Йдуть по рейках ешелони,
Гуркотять, гримлять вагони!
Сяють зорі угорі,
Це на сема-фо-о-рі!»

Два рядки про машиніста
(А для рими — «поле чисте»).
Два рядки про кочегара
(А для рими — «біла пара»).

І останні два рядки —
Про свистки та про гудки...

Час минає. Незабаром
Наш писака з гонораром.
Всі дружки його вітають:
«Ну й Кіндраша! Божий дар!»
Колективно пропивають
Той Кіндратів гонорар.
Кажуть: вірші особливі!
А читають люди: брак!

На літературній ниві
Ще росте такий будяк.

В. КАНЕВСЬКИЙ.

м. Дніпропетровськ.

ОЙ, СУСІДИ Й СУСІДКИ!..

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

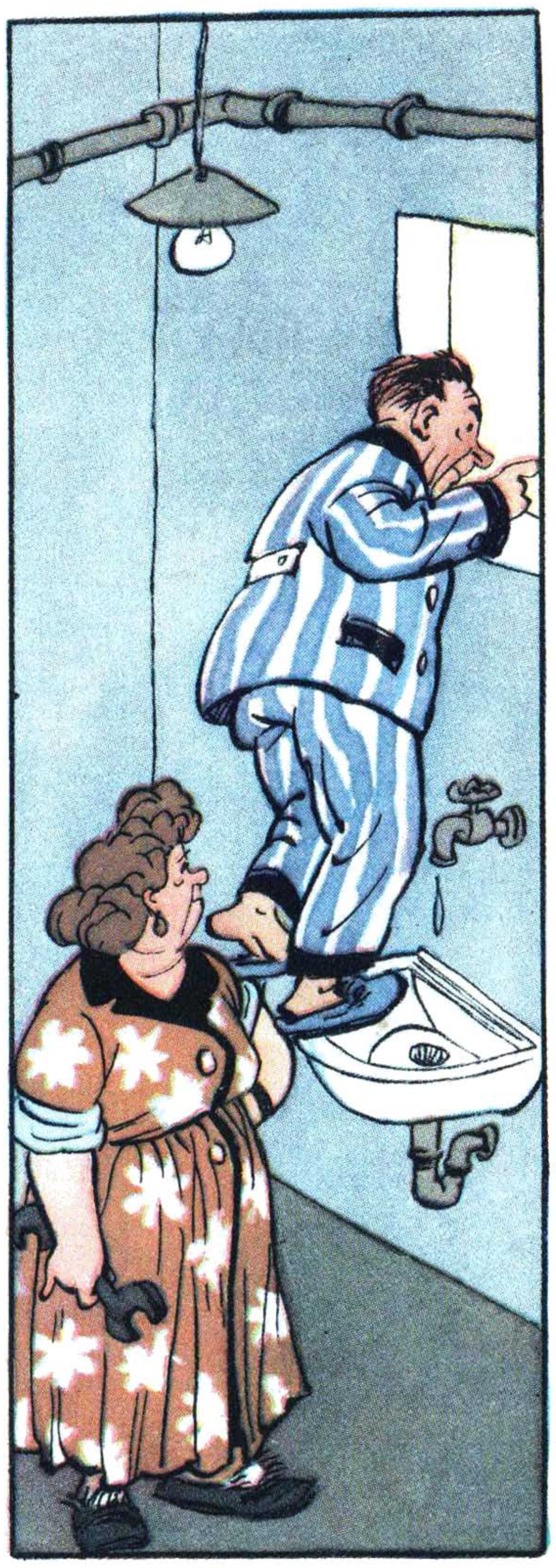

— **Виключай воду, сусід уже намилився!**

ХИТРА ШТУКА-ЗАКАРЛЮКА

Колекція Перця поповнилась новою серією оригінальних канцелярських ієрогліфів. Яку буйну фантазію треба мати, щоб підписувати офіціальні папери отакими закарлюками і яка потрібна винахідливість, щоб прочитати оці химерні витвори канцелярського пера!

Дійсно — хитра штука-закарлюка...

Підпис начальника Ушосдору УРСР т. Донця.

Підпис начальника відділу кінофікації Станіславського облуправління культури т. Іщенка.

Підпис голови президії Одеського облсуду т. Плохотникова.

Підпис головного інженера Сталінського обласного управління зв'язку т. Дворецького.

Підпис голови виконкому Жмеринської міськради (Вінницька область) т. Зоргача.

Підпис заступника голови Хмельницького обласного комітету по фізкультурі та спорту т. Цедрі.

На ловця...

НА ДРОГОБИЧЧИНІ й навіть за її межами давно уже лунає слава про Михайла Андрійовича Несена.

Спитайте у Старосамбірському районі, хто такий Несен, і вам скажуть:

— О, це роботяга! Ви знаєте, яку бурхливу діяльність він розгорнув, коли працював у нас головою райспоживспілки?!

— І довго працював?

— Аж поки не заарештували.

А в Ходорові, гадаєте, Михайло Андрійович не завоював собі популярності?! Обіймав він там посаду завторга райспоживспілки, злигався з спекулянтами, а коли прочув, що ой, наступає та чорна хмара, швиденько змінив свою адресу.

Після Ходорова Несен опинився в Дрогобичі уже в ролі директора маслозаводу. Справи пішли як по маслу, але... Знову оте «але»! Знову пронеслися чутки про якісь його махінації, і знову довелося змінити роботу.

Цього разу простягнув йому руку сам Мусієнко — заступник голови правління Дрогобицької облспоживспілки. Ця рука посадила Михайла Андрійовича на місце директора Дрогобицького міськкоопторгу.

Напучуючи Несена, бажаючи йому успіхів на новій роботі, Мусієнко, між іншим, закинув словечко:

— Може,— сказав він,— і для моєї дружини знайдеться кріселько. Вона — бухгалтер.

Ну, звичайно, кріселько знайшлося. Бухгалтер З. А. Мусієнко обняла в міськкоопторзі посаду старшого бухгалтера і відразу розвинула таку енергійну діяльність, що сам Несен аж очі витріщив. З захопленням дивився він, як Мусієнко чинить розрахунки з колгоспниками, що здавали свої продукти на комісію.

— Можемо сплатити тільки половину вартості продуктів,— терпляче роз'яснювала їм бухгалтер Мусієнко.— Другу половину одержите після реалізації товару. Такий закон!

Та давно вже відомо, що не для всіх закон писано. Коли кілька спекулянтів привезли до Дрогобича рис, Несен і Мусієнко не тільки обійшли закон, але й свою контору обминули: розрахунок з власниками рису вони учинили в номері готелю «Україна». Зустріч, кажуть, пройшла в дуже дружній обстановці. До того дружній, що спекулянти не звернули навіть уваги на таку деталь: у документах, які вони підписали, стояла сума на кілька тисяч карбованців більша, ніж їм заплатили.

Не вигідно керівникові коопторгу мати діло з колгоспниками. Зате охоче він приймає продукти від підозрілих осіб, яким треба збути крадене. Від завідуючого складом ВРП Соколівського ліспромгоспу Айзенберга взяв на комісію 1830 кілограмів томату пюре. На 830 кілограмів бухгалтер Мусієнко виписала документи, а цілу тонну цього томату почала міняти на цукор, борошно та інше добро, потрібне у власному господарстві.

Не думали ні Несен, ні Мусієнко, що з томату, яким заправляють борщ, завариться ще й каша. А сталося саме так. На складі ВРП Соколівського ліспромгоспу раптом почалася інвентаризація. Спритний завідуючий складом Айзенберг ударив на сполох, а ще спритніший старший бухгалтер міськкоопторгу Мусієнко кинулася замітати сліди. Викликала до себе одного з підлеглих завмагів, довірливо вручила йому 3300 карбованців і запропонувала виписати прибуткову накладну на томат. Завмаг гроші взяв і — одніс їх... слідчим органам.

Отут і закрутилося-завертілося. Мусієнко кинулася в один бік, Несен — в другий. Мусієнко через свого чоловіка домоглася рішення правління облспоживспілки про звільнення її з роботи за власним бажанням. Несен цього добитися не зміг. Тоді він поткнувся до начальника Дрогобицького міського управління торгівлі т. Ткаченка, і той, не довго думаючи, а, можливо, і зовсім не думаючи, підписав йому найблискучішу характеристику: Несен, мовляв, і такий, і сякий, і енергійний, і ініціативний.

І от заповзятий комерсант ще не здав справ у коопторзі, а його вже призначили директором об'єднаного курортторгу в м. Трускавці.

Пройшов вогонь і завернув на мінеральні води.

Є ще, значить, на Дрогобиччині сердечні люди! З їх допомогою Михайло Андрійович Несен не пропаде: він і рибки наловить, і ніг не замочить...

М. АВДЄЄВ,
А. КЛИМОВИЧ,
В. КОРОЛЕНКО.

м. Дрогобич.

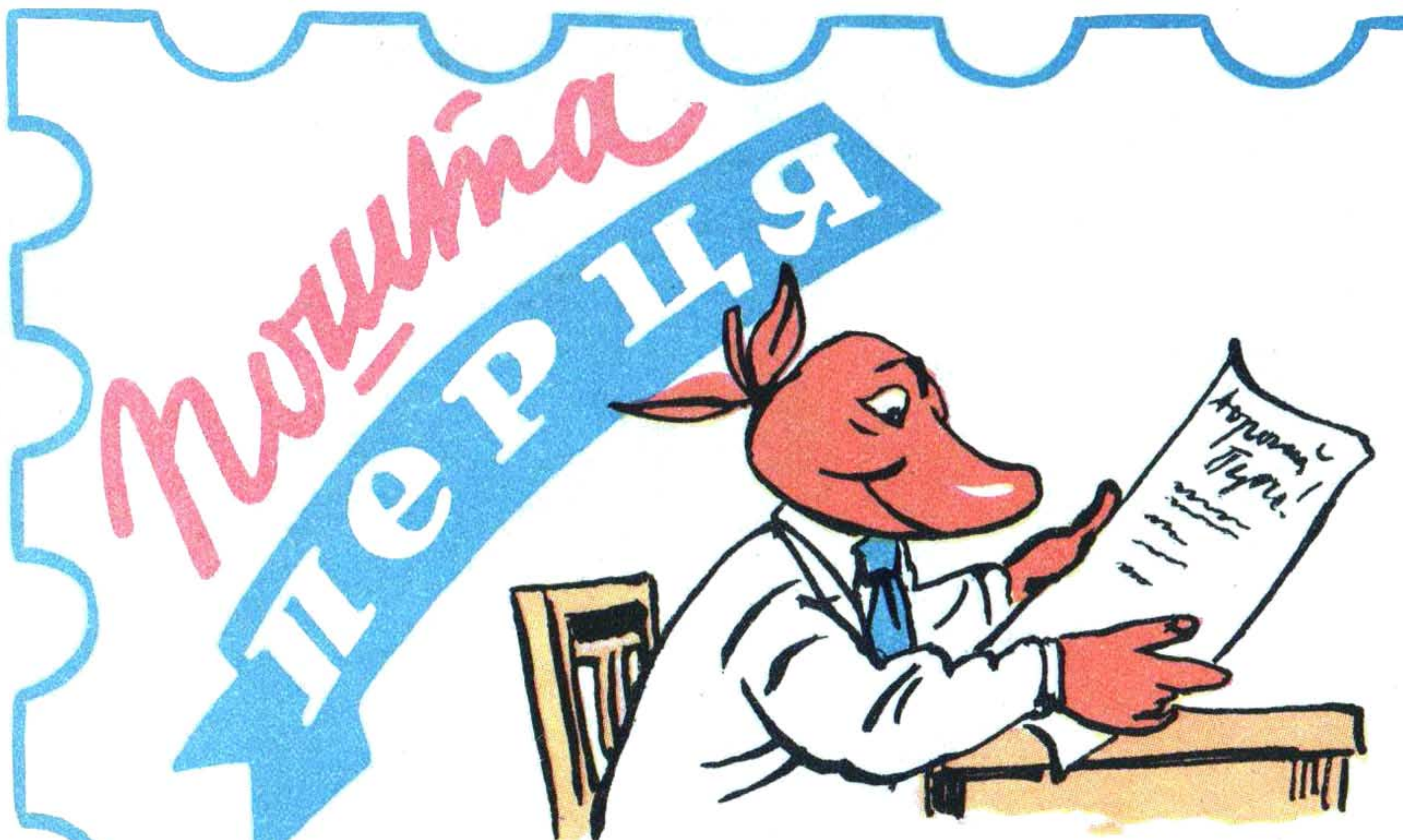

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

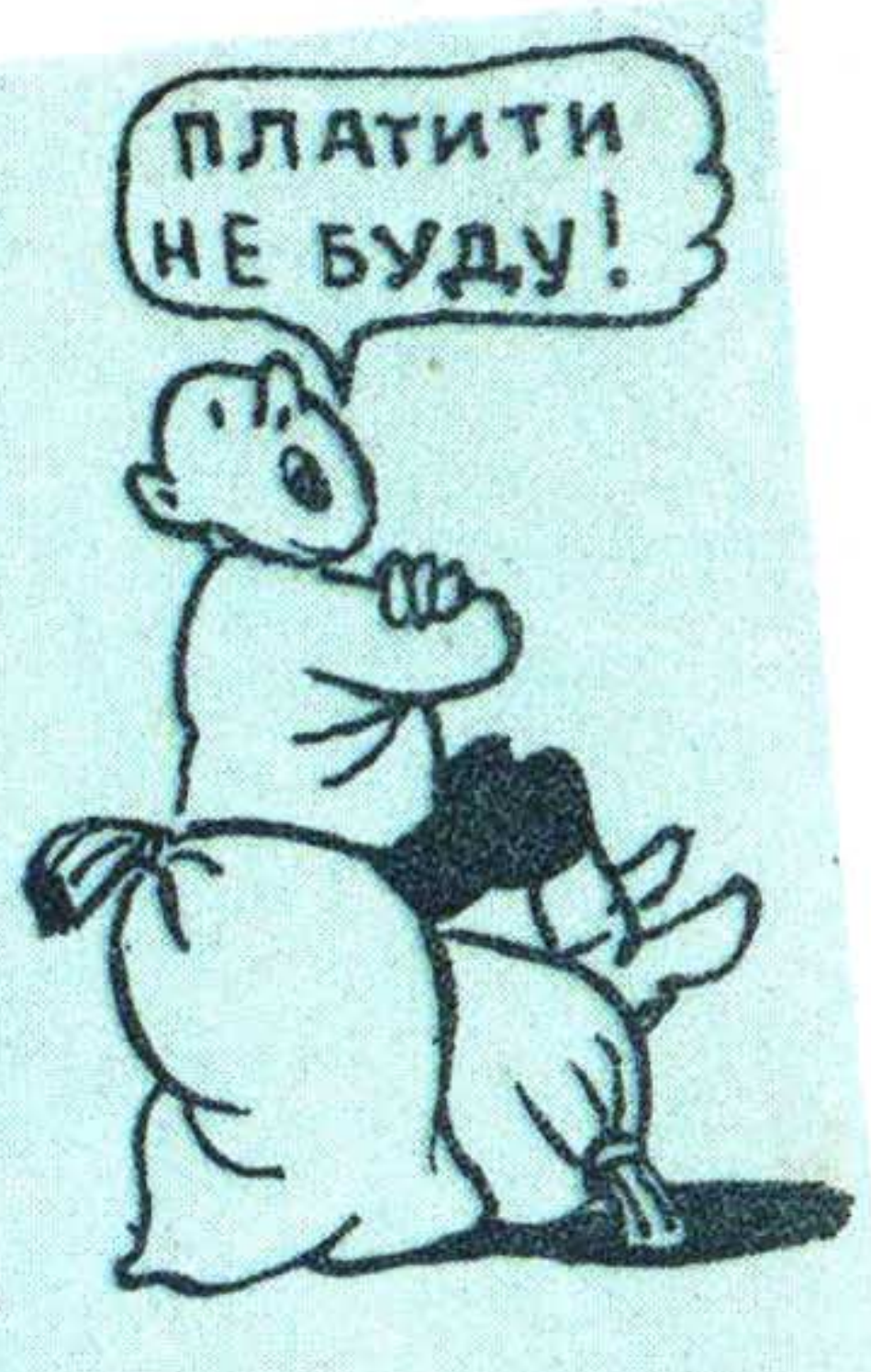
ПЛАТИТИ НЕ БУДУ!

Торік восени приїхав у наш район директор Ровенського міськкоопторгу т. Мотора проса купувати. Чи то йому закортіло Крим побачити, чи справді ближче проса не знайшов, але напосівся в одну душу: продайте, виручіть нашу комісійну торгівлю.

До колгоспу ім. Калініна шість разів приходив, говорив, як з рукава сипав, обіцяв, як шовком шив. І таки умовив голову колгоспу. Голова продав просо, одержавши від Мотори тільки половину грошей.

Отак і заборгував Ровенський міськкоопторг колгоспові ім. Калініна 50 тисяч карбованців.

Поїхав т. Мотора з нашим просом до Рівного і забув про розрахунки. Писали йому з колгоспу, дзвонили, телеграми слали, нагадували, просили, вимагали, а т. Мотора, як у воду впав.

Нарешті, обізвався. Але обізвався зовсім не тим голосом, яким співав, коли просив продати просо. «Платити,— пробасив він,— не буду, бо проса у вас не купував!» Тепер у Красноперекопську дивуються, чи то сам Мотора приїздив за просом, чи привид? Чи з директором міськкоопторгу колгосп справи мав, чи з ярмарковим баришником?

В. ПОЛЕШКО.

Кримська область, Красноперекопський район.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Видно, люди, яким доручено відвантажувати ліс з ліспромгоспу № 20 (Яремчанський район, Станіславської області), проходили десь вищу пройдисвітську освіту. От, наприклад, як вони відвантажили ліс для будівництва Сандрацької ГЕС, Вінницької області.

Замість шести вагонів кругляку прислали три. У першому вагоні лежить кругляк, який у дорозі перетворився на поганенькі дошки. У другому вагоні (№ 1102340), де за документами мали бути шестиметрові балки, невистачало вісімнадцяти балок. Замість них з обох боків старанно закладено 80-сантиметрові обрізки. У третьому вагоні чотири кубометри лісоматеріалів корова язиком злизала. Більша частина одержаного лісу для будівельних робіт непридатна зовсім.

Як би, Перче, тих ліспромгоспівських освічених шахраїв улаштувати відповідно до їх спритності та освіти?

Й. КРАВЧУК,
Я. ТИМЧУК.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ніхто так весні не возрадувався, як худоба нашого колгоспу ім. Хрущова. А найбільше зраділи ягнята і телята. Телята по своїй глупоті хотіли вже було вибрикувати, але ноги у них підломилися.

Худоба зимувала в розкритих, драних приміщеннях. Було їй і холодно, і голодно, чимало ягнят замерзло. Не дивно, що телятам, коли вони вийшли на свіже повітря, не брикалося.

А корми були. Але восени шість скирт не вивершили і солома погнила, п'ять гектарів буряків зазимували в землі, зернові з двохсот гектарів миші обмолотили.

Може, в колгоспі нема кому робити? Де там! Біда, що один у бороні, а другий в стороні. Торік із 1100 працездатних колгоспників не виробили мінімуму трудоднів більше 300 чоловік.

Не стає на ноги господарство і цього року, бо знову ж таки один подає, вісім кладе і кричать — не навалюй! А голова колгоспу т. Паламарчук на все те спокійно дивиться, думаючи, що якось воно буде.

Районні керівники про незавидні діла в колгоспі знають, та мимо очей усе те пропускають. Приверни, Перче, їхню увагу до нашого колгоспу.

Станіславчицький район, Вінницької області.

П. ТРАЧ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

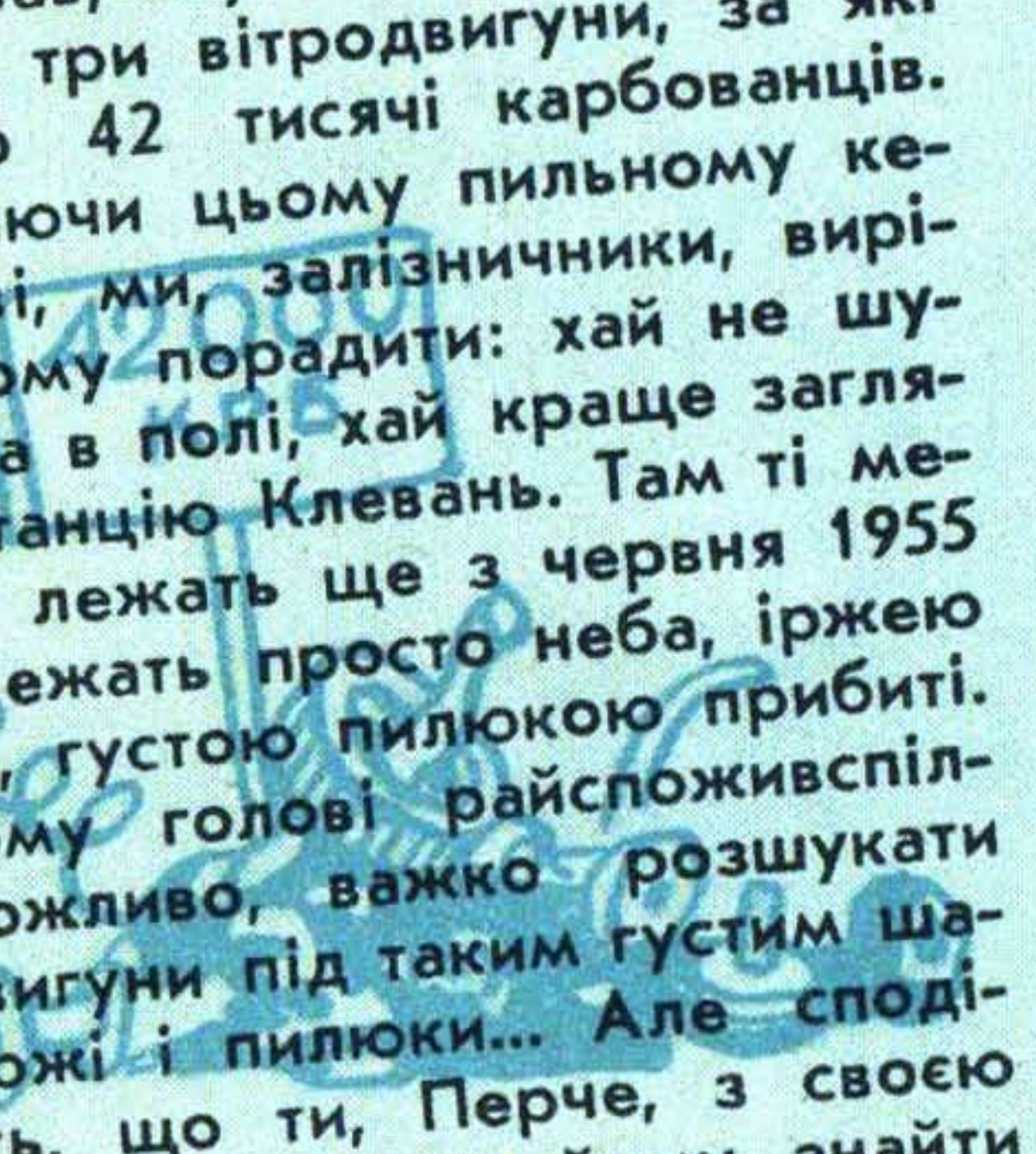

Прочули ми, що голова Деражнянської райспоживспілки (Ровенська область) т. Шуляк уже очі собі зіпсував, шукаючи, куди поділися оті три вітродвигуни, за які сплачено 42 тисячі карбованців.

Співчуваючи цьому пильному керівникові, ми, залізничники, вирішили йому порадити: хай не шукає вітра в полі, хай краще загляне на станцію Клевань. Там ті механізми лежать ще з червня 1955 року. Лежать просто неба, іржею покриті, густою пилюкою прибиті.

Самому голові райспоживспілки, можливо, важко розшукати вітродвигуни під таким густим шаром іржі і пилюки... Але сподіваємось, що ти, Перче, з своєю мітлою допоможеш йому знайти їх.

К. СИЗИХ.

Станція Клевань,
Львівської залізниці.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У замітці «Ледача задача» («Перець» № 4) розповідалося про те, що у м. Жданові, поруч з великою просторою школою, у невеличкому будиночку тулиться ще одна школа. Сталінський облВНО у 1955 році видав наказа про злиття цих шкіл, але згодом чомусь скасував його.

Секретар Сталінського обкому КП України т. Кигинько у листі до редакції повідомив, що в новому навчальному році ці школи будуть об'єднані.

★ У «Перці» № 5 було надруковано замітку «Гра в мовчанку», в якій критикувалося роботу Орішківсько-Чортківського заводоуправління цегельно-черепичних заводів. Після виступу Перця питання про роботу заводоуправління розглядалося на колегії Міністерства промисловості будівельних матеріалів. За розвал роботи директора заводоуправління Василика з роботи знято. Начальникові Тернопільського облуправління т. Карнауху за безконтрольність оголошено сувору догану.

★ Від шахтарів шахти № 13 тресту «Свердловвугілля» до Перця надійшов лист. У ньому розповідалося, що шахта систематично не виконує плану, підготовчі роботи ведуться погано, механізми простоюють тощо.

Завідуючий відділом вугільної промисловості Ворошиловградського обкому КП України т. Бакакін повідомив, що при перевірці листа факти ствердилися. Начальника шахти № 13 Волощука Н. Ф. з роботи знято.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, звичайно, дивився фільм про солдата Івана Бровкіна і пам'ятаєш, які чудернацькі пригоди траплялися з цим парубійком. Але знай, що в найбільшу халепу вскочив веселий солдат, коли потрапив до рук мостівських районних кінодіячів. В одному колгоспі наші механіки показували фільм про нього протягом цілого місяця. Спочатку в них Бровкін охрип, потім зовсім втратив голос, далі розучився ходити і взагалі рухатись і, нарешті, ніби зрозумівши, з ким йому доводиться мати справу, отямився і втік на кілька днів з екрана.

Не на багато коротший кіносеанс устругнули механіки і в колгоспі ім. Будьонного. А перед учасниками наради по вирощуванню конопель замість агрофільму вони продемонстрували повну безпорадність і рідкісну технічну неграмотність.

Керує нашими кінофокусниками т. Лиходзієвський В. О. Це єдина на весь район людина, яку не дивують і не дратують багатоденні кіноспектаклі...

О. ШАВРОВ.

Миколаївська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.
Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.
Журнал «Перець» № 10 (333) (на украинском языке) Підписано до друку 14. V. 1956 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.
БФ 06047. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2112. Тираж 150.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

ОБ'ЯВИ
Оголошення

КРОСИ

по крамницях
за гнотом до керогазів

ВІДБУВАЮТЬСЯ

в багатьох областях республіки.

До участі в бігові запрошуються керівники
Укрпромради,
Міністерства місцевої і паливної
промисловості УРСР
та Міністерства торгівлі УРСР.

ПРОПАЛИ

десятки тонн коріандру, зваленого просто неба
на Арбузинському пункті «Укрефірмасло».

БЕРЕЖІТЬ КОРІАНДР

Масло, добуте з його плодів, іде, між іншим, і на виробництво мила, яким давно вже треба було б намилити шиї безгосподарникам з тресту «Укрефірмасло».

КОЛЕКТИВ РОБІТНИКІВ ХУСТСЬКОЇ МТС

З великим сумом

СПОВІЩАЄ

про смерть 8 нових **ЛОКОМОБІЛІВ**, яка сталася внаслідок тривалої бездоглядності з боку обласних і районних організацій.

Похорон локомобілів відбудеться на тому ж подвір'ї МТС, де вони стоять і іржавіють 7 років, якщо Закарпатське обласне управління сільського господарства не догадається відремонтувати й передати машини тим, кому вони справді потрібні.

КУПУЙТЕ

ІГРАШКОВІ ВАНТАЖНІ АВТОМАШИНИ виробництва київської артілі «Механік».

ПЛАКАТИМУТЬ ГРОШІ Й ДІТИ

Подяки адресуйте голові артілі «Механік» т. Кагану С. М. (Київ, вул. Фрунзе, 47).

СЬОГОДНІ
Й ЩОДЕННО

У ЛОЗНО-ОЛЕКСАНДРІВЦІ,
Ворошиловградської області,
під сухою грушею відбуваються

ВЕЧОРИ СПОГАДІВ

про те, як в райцентрі колись ріс бузок, а біля районного Будинку культури шуміли дерева, і про те, як бузок і дерева було вирубано й викорчувано з наказу голови райвиконкому т. Бесєди для надання райцентрові «культурного вигляду».

Даю уроки

ГРИ НА ДИТЯЧІЙ ГУБНІЙ ГАРМОШЦІ «КИЇВ».

У науку приймаються громадяни віком від 25 до 40 років. У молодших і старших духу не вистачить.

Директор Ленінського
райпромкомбінату м. Києва
П. Котляренко.

Старі паперові мішки
різну утиль-сировину

можна побачити на вітринах магазинів у Бучачі на Тернопільщині.
У магазинах такий же порядок, як і на вітринах.

ВІДВІДУЙТЕ МАГАЗИНИ

товариші керівники Бучацького району!

Авторський концерт
В. В. Сидоренка
/електропрогравач/
НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ,
бо всі електропрогравачі, що їх виробляє
київська артіль
"Металіст",
очолювана
В. В. Сидоренком,
для програвання
непридатні.